

LÊ TẤN HIỂN

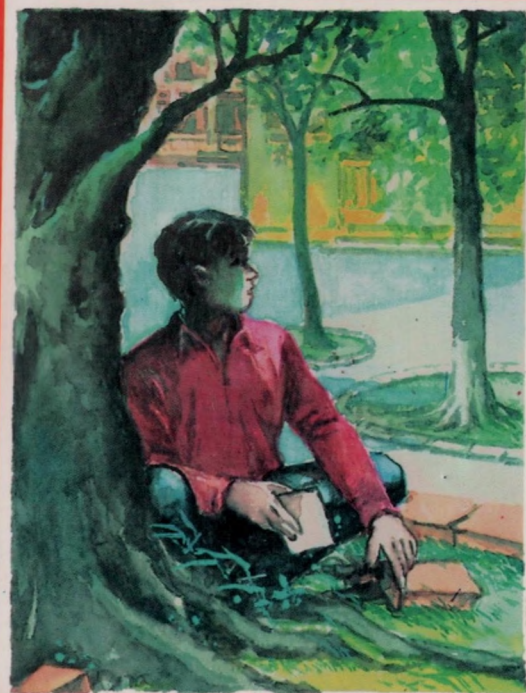
NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

G21

TRUYỆN THIẾU NHI

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

NÉT CHỮ LÀ TRONG HỒM
THƯ LƯU

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

NÉT CHỮ LẠ TRONG
HÒM THƯ LƯU

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

NÉT CHỮ LẠ TRONG HÒM THƯ LƯU

Chỉ còn có ba buổi học nữa là toàn trường được nghỉ tết. Sơn "sợ" lớp trưởng cứ tíu tít ngược xuôi vì phải dự những cuộc họp, hết họp "ban Sao đỏ", "cán sự bộ môn", lại đến dự họp "ban văn thể" trường, rồi "cán bộ lớp"... Còn Sáng "lợn", Minh "tổ cú", Quang "sọt", Tùng "khểnh", như chúng ta đã biết, cũng đều là cán sự các môn học của lớp cả, nên cậu nào cậu ấy cũng bận rộn không kém. Suốt mấy ngày, cả nhóm chẳng có dịp nào họp mặt. Điểm hẹn tối tối vắng vẻ, buồn tênh. Hòm thư lưu luôn trống không. Cậu nào có nhớ đến, ra gốc nhãn

khoảng tay vào hốc bờ gạch, cũng chẳng sờ thấy mảnh giấy nào.

Nhưng đến ngày cuối cùng, khi ở các lớp, cô giáo đang dặn dò việc học và làm bài tập, giúp gia đình và chúc các em nghỉ tết vui vẻ, thì có một sự kiện bất ngờ xảy ra không thể nào tưởng nổi.

Lúc Sơn "sợ" lên hội trường lĩnh quần áo đồng phục về cho lớp, (nhà trường trang bị đồng phục cho học sinh, quy định bắt đầu thực hiện vào ngày đầu năm, sau tết), đang loay hoay ôm chồng quần áo không xuể, Sơn thấy Tùng "khẽ" bất ngờ chạy vào thở hổn hển. Nó lý do xin cô ra "giúp Sơn một tay", nhưng hẳn là có chuyện gì đây, gấp gấp lắm. Vừa vòng dây buộc mấy xếp quần áo vào nhau, Tùng vừa thì thầm về rất nghiêm trọng:

- Nguy rồi, nguy rồi! Hòm thư lưu bị lộ, có kẻ đã theo dõi tìm ra bí mật của chúng mình. Tớ vừa nhận được ở đây một lá thư, nét chữ lạ hoắc, chẳng theo ký hiệu mình vẫn quy định "gửi cho ai" ở góc ngoài...

Rồi hai đứa vừa ôm quần áo về lớp, Tùng vừa nói:

- Nhanh lên! Phải thông báo toàn nhóm dừng việc gửi thư lại ngay. Tối nay họp bàn xử lý...

Đã gần đến cửa lớp, nhưng Sơn đặt ôm quần áo xuống đất, dừng lại quệt mồ hôi trán nhìn Tùng cau kinh:

- Vòng vo quá, bận tối mắt tối mũi mà cậu cứ bày vẽ kiểu cách mất thì giờ. Tớ thì đang ở ngoài, cậu vừa trong lớp ra, lại báo tớ thông báo cho nhóm, sao không ở trong ấy luôn mà tìm cách báo cho bọn nó? Tài bắn giấy để đâu, hay là có mấy cái chun lại cho bọn con gái buộc tóc hết rồi chứ gì?...

- Khổ lắm, cậu chẳng hiểu cái gì cả, chun thì tớ lúc nào chẳng có. Nhưng "bắn" trong giờ học cô giáo mãi viết bảng, tụi nó thì ghi bài, còn dễ, chứ giờ "sinh hoạt lớp" chẳng học hành ghi chép gì, "hành động" là lộ ngay. Bốn "viên đạn" tớ đã gấp sẵn đây, mà đợi mãi chẳng có thời cơ nào "bóp cò" cả...

- Thế thì tớ cũng như cậu, biết báo cho chúng nó bằng cách nào?...

- Có cách rồi, yên tâm, cho nên tớ mới ra đây chứ. Này nhé, bây giờ về phát quần áo, cậu sẽ gọi tên từng đứa lên nhận, đến mấy thằng mình, đưa luôn "đạn thư" cho nó...

Nói rồi Tùng moi túi lấy ra năm giấy đã gấp gọn thành những hình chữ V, đưa cho Sơn "sợ":

- Đây, tất cả 4 "viên",... nhưng nhớ là chỉ phát 3 "viên" thôi đấy, trừ tớ với cậu ra

mà, kéo lại lú lần đưa nôt "viên" kia cho đưa nào thì... toi luôn cả nút...

Thêm một lần nữa, Sơn "sợ" chịu thua cái đầu của Tùng "khềnh". Nó để vào giờ nào mà lăm mưu nhiều mẹo thế không biết. Bất cứ trường hợp nan giải nào, nó cũng nghĩ ra cách làm trước mình. Tài Thật ! Mà nó lại để sau mình đến tám tháng chứ có ít đâu !

*

Trưa hôm ấy, không khí giáp tết nên cả khu tập thể không mấy nhà nghỉ trưa, nhà nhà tấp nập những công việc chuẩn bị đón năm mới. Bên bể nước có đến dăm hộ cùng ra rửa lá dong. Nhà đi chợ mua sắm, nhà mang củi ra bổ, quét vôi, sơn cửa, rửa xe, giặt giũ... quang cảnh thật là nhộn nhịp. Bên đầu hồi nhà câu lạc bộ của các cụ, đã có gia đình nào đó bắc gạch, kê thùng luộc bánh chưng sớm, lửa bốc, khói bay, nước sôi sùng sục. Thoảng trong gió đã có mùi bánh chưng, một hương vị chỉ những ngày tết mới có nổi.

Ở khoảnh sân trồng mấy cây xà đơn, xà kép trong khuôn viên "câu lạc bộ người cao tuổi", năm chú nhỏ đặc nhiệm C21 đã có mặt đủ. Đây là buổi họp mặt ngoài dự định của nhóm S'MQT, thế nhưng chẳng thấy

cậu nào đến "điểm hẹn" muộn cả. Thực ra, cả nhóm đã quy định gặp nhau vào đêm 30 tết, rồi cùng nhau kéo đến nhà từng đứa một, kể cả nhà Sơn "mặt già" chủ quán Karaôkê, vừa chúc tết bố mẹ của nhau, vừa nếm mỗi nhà một thứ ngon nhất để... "chấm điểm". Bờn ngày mồng một, mồng hai tết, anh nào cũng phải đi theo bố mẹ về nhà ông bà nội ngoại, khó mà tách ra đi đâu được. Kế hoạch là từ sau buổi học cuối cùng, như lời cô giáo dặn, mỗi đứa phải ở nhà giúp đỡ gia đình, và còn phải làm bài tập nữa chứ, ngót một tuần nghỉ tết, bài tập các môn thầy, cô cho có ít đâu.

Song, quả thật cái tin bí mật của nhóm bị lộ, hôm thư lưu có kẻ nào đó ngạo nghễ bỏ thư vào trên người thì mới nghe, anh nào anh ấy đã thấy tức lộn ruột rồi. To gan thật, lại đúng vào ngày đến trường cuối cùng, nó định "chơi" cho tội mình ăn tết không yên đây.

Sáng "lợn", bao giờ cũng hùng hổ nhất, vừa gặp nhau nó đã quát tháo toáng lên :

- Cái thằng chết tiệt nào mà dám "vuốt râu hùm", đến lưu manh chuyên nghiệp bố mày còn đá cho thót sườn, thọt... cổ, chứ mấy cái đứa chíp hôi "cái đám thì thừa, cái đá thì thiếu" mà đã dám "mó... móng ngựa"! (nó đã định nói tục, nhưng lại kịp kìm được). Phen này, ông mà bắt được...

- Thôi thôi !... Vào việc đi - Minh hăm cái loa lại, vì nó biết, nếu cứ để cu "lợn" xả hết con, thì có mà chờ đến nửa tiếng - Bây giờ thư đâu, cái thư nặc danh ấy, Tùng mang ra cho cả nhóm xem đã. Phải xác định nét chữ và nội dung đã, rồi mới kết luận được kẻ viết là người nào chứ. Nhớ đâu lại là người có cảm tình với chúng ta thì sao ?

Trong khi Tùng "khẽnh" đưa bức thư ra cho Minh, Sáng "lợn" vẫn cố thêm :

- Cảm tình cái con khi gì mà lại làm thế, có khác nào nó coi thường chúng mình...

- Đã bảo thôi mà - Sơn "sợ" nhắc - cứ kéo dài thời gian mãi, tớ đang còn rá đầu đái dở ở nhà kia kia... Thế nội dung thư viết gì, Tùng "khẽnh" cứ nói cho tất cả biết trước đi, đỡ phải đọc...

- Nào tớ đã xem đâu, nó gấp chéo như gấp máy bay, lại dính băng dính. Nhưng cứ xem ở ngoài, chỉ đề ba chữ "Gửi các cậu", mà chẳng có ký hiệu khoanh tròn gửi cho ai như nhóm đã thỏa thuận quy định, nét chữ thì chẳng giống một ai trong bọn mình, là đủ biết "có chuyện" rồi. Thế là tớ mới thông báo ngay, vẫn để nguyên thế để tất cả cùng chứng kiến bóc xem chứ...

Sáng "lợn" giật ngay lá thư từ tay Minh "tổ cú", sốt ruột nói :

- Vậy đưa tớ bóc cho, rồi đọc tất cả cùng nghe !

Nói rồi nó giật rách cả mép giấy chỗ dính băng dính, mở lá thư ra, "e hèm" một cái : "Trật tự, nghe nhá..." và bắt đầu đọc :

"Tuy không ký tên, nhưng tớ là người các cậu đều biết cả rồi. Thứ thực, tớ rất thích và mê công việc của các cậu. Rất muốn được tham gia cùng các cậu làm những việc như các cậu vẫn làm. Chỉ phải mỗi tội, tớ học còn kém, mà các cậu đều học giỏi, đều là cán sự cả. Nhưng tớ hứa, nếu được nhập hội cùng các cậu, tớ sẽ cố gắng học tốt hơn.

Dừng trách tớ tò mò nên biết chỗ để thư của các cậu. Tớ không bao giờ xem trộm đâu. Thế đấy ! Chẳng qua tớ muốn chứng tỏ với các cậu : tớ cũng có khả năng đấy chứ.

Bao giờ các cậu trả lời "đồng ý" cho tớ nhập hội, tớ sẽ cho các cậu biết tớ là ai. Cứ trả lời ở chỗ để thư ấy, tạm quy định, nếu định viết cho tớ, các cậu viết bằng giấy thủ công màu xanh. Tớ cũng sẽ chỉ lấy và nhận thư màu xanh thôi. Xin lấy danh dự bảo đảm"

Sáng đọc xong lá thư, cả nhóm lặng đi hồi lâu. Thật ra thì lời lẽ chân thành trong thư đã làm cho cả nhóm xúc động, và còn có phần nào tự hào nữa.

Sơn "sợ" lớp trưởng lên tiếng trước tiên, mắt nó hơi long lanh, và giọng nói nghèn nghẹn :

- Khoan hãy bình luận về lá thư và người viết nó. Nhân đây, tớ muốn nói với các cậu một điều mà tớ định đã nói từ rất lâu rồi, nhưng chưa có dịp... Các cậu thử nghĩ mà xem, bấy lâu nay chúng mình ích kỷ quá...

Nói đến đây, Sơn như nghẹn ngào thực sự. Nào ai vẫn bảo con nhà võ thì khô cứng, ít tình cảm (?) chứ cứ xem võ sư Karate đai đen của chúng ta đây : cán sự môn văn, dễ xúc động và đôi khi còn đa cảm nữa.

Một lát, như để kim nén, sợ các bạn lại cho là "mềm yếu", Sơn tiếp :

- Đã đành, khi bọn mình quen và chơi với nhau từ những năm lớp dưới, rồi ngẫu nhiên đưa nào cũng học khá và giỏi cả, đến năm học này lại đều là cán sự lớp, tất nhiên thế là tốt. Nhưng quả thật, cùng với những việc mình làm được, kể cả thành tích đặc nhiệm vừa qua, chúng mình, cả tớ là lớp trưởng và các cậu, vẫn còn quên mất một điều : chưa đưa nào làm gì để giúp đỡ và dìu dắt những bạn kém cả. Lớp mình không có học sinh cá biệt, nhưng tổng kết học kỳ vừa qua, các cậu biết đấy, các bạn học yếu và kém vẫn còn. Mình đã là cán sự, mà không giúp được ai... Tớ thấy xấu hổ lắm. Chỉ nghĩ đến điều ấy thôi, lắm lúc thấy mọi việc mình làm cứ như còn thiếu thiếu, khuyết điểm gì đó... khó nói lắm...

Sơn dừng lại, không nói nữa. Tưởng như nếu nói tiếp, cậu ta sẽ bật khóc lên mất. Cả nhóm im lặng, chúng trân trọng và mến phục thực sự tấm lòng và sự thành thật của tay lớp trưởng. Chưa bao giờ chúng được nghe những lời giải bày bạn bè, những tâm tư bộc bạch đến thế. Tất cả đều công nhận Sơn đã nói đúng, và thật tự nhiên, từ chuyện lá thư lạ của một người có thiện cảm giấu tên nào đó, cuộc bàn luận được chuyển sang chủ đề giúp những bạn học kém, có hoàn cảnh khó khăn vươn lên.

Chúng thống nhất với nhau bắt đầu từ buổi học đầu năm sẽ bắt tay ngay vào thực hiện việc này. Trước hết, theo danh sách của Sơn "sợ" đưa ra, lớp trưởng phân công luôn : Sơn giúp Hà và Thuận, Sáng "lợn" giúp Thắng, Minh "tổ cú" giúp Thành, Quang "sọt" giúp Công, còn Tùng "khềnh", vốn thân và gần với bọn con gái nhất, giúp hai đứa Đào và Thu học kém môn Anh văn. Như vậy, tạm thời 7 bạn học yếu ở lớp 7Z3 đã được các trình sát đặc nhiệm C21 kiêm cán sự lớp tự nguyện hứa với nhau giúp đỡ. Chúng còn thi đua với nhau bằng một thỏa thuận có thưởng : bạn nào đạt một điểm khá đầu tiên, người giúp đỡ sẽ được nhóm trích quỹ "đặc nhiệm" thưởng một cuốn "an-bom" và một châu bánh rán cùng cả nhóm.

Quang "sọt" sực nhớ ra, nhắc thêm :

- Chết, quên mất Sơn "mặt già", các cậu không nhớ mình đã hứa với cô Hoan và cô Oanh hiệu trưởng ở chính ngay nhà Sơn "mặt già", là sẽ giúp đỡ cậu ấy tiến bộ hay sao?...

- Ủ, đây, còn ông chủ quán Karaôkê, suốt nửa thì bỏ sót ông bạn vàng vua đi học muộn, vậy ai sẽ giúp thằng cha "vẩy mắm tôm" oan này đây? - Sáng "lợn" hòa theo.

- Để tớ! Tớ nhận giúp nó - Quang "sọt" hô hời. Chẳng là từ bữa điều tra vụ TNE2, Quang thường xuyên đến nhà Sơn, và nó đã "cắm" và rất mến ông tướng "cụ non" tốt bụng này.

Thế là số bạn được nhận giúp đỡ đã lên tới 8 người. Năm chàng đặc nhiệm phấn khởi ra mặt, nhất là Quang "sọt", vì nó từ lâu đã rất mê món Karaôkê, từ nay cậu chắc chắn sẽ có điều kiện để luyện tập "giọng ca vàng" của mình...

Mãi bàn việc giúp các bạn học kém, Sáng "lợn" giờ mới nhớ tới lá thư nặc danh đang cầm trên tay, nó giờ lá thư lên:

- Thế còn thằng cha nặc danh này, giải quyết thế nào đây? Không lẽ cũng truy tìm nó để... giúp luôn một thể!

Minh "tổ cú" nhẹ nhàng:

- Thú thực, chưa biết mặt mũi thế nào, nhưng tớ bắt đầu có cảm tình với anh chàng tác giả của bức thư ấy rồi đấy. Cũng phải

thừa nhận cậu ấy thuộc loại khá đấy. Theo ý riêng tớ, ta bỏ qua cái tội "tò mò thóc mách" cái hòm thư lưu của nó đi, tập trung vào cho ý kiến xem có đồng ý cho cậu ấy "nhập hội" - nghĩa là kết nạp vào nhóm không đây?...

- Cậu này điên rồi! - Sáng quát toáng lên, đời thuở nhà ai lại đi kết nạp vào tổ chức một người chưa biết mặt bao giờ. Thế hóa ra kết nạp "ma" à?! Mặt khác, xét về nghiệp vụ, như thế là ta chịu thua với sự "mà cả" của nó. Quên đi! Còn lâu mới chịu...

Tùng "khềnh" hòa vào tán thành:

- Đúng đấy, không thể như thế được. Bây giờ thế này: tranh thủ lúc chưa có vụ nào xảy ra, mình chưa bận rộn gì, tớ đề nghị mình coi đây là một bài thực tập, không giao cho ai cả, mỗi người tự tìm lấy một cách điều tra, xem ai tìm thấy trước, được không?

- Vậy, cũng phải có giải thưởng chứ - Quang "sọt" và Sáng "lợn", hai nhà vô địch quả vật, cùng lúc đề nghị.

Minh "tổ cú" thấy chiều hướng mọi người đều đồng ý, đành "chiều" các trình sát một phen:

- Được, ta nhất trí như vậy. Giải thưởng là 1 cây bút máy "xịn", mua bằng tiền của những người thua góp lại, bắt cả kẻ nặc danh ấy góp nữa...

- Phải thêm cái gì ăn được chứ...! - Sáng "lợn" chưa thỏa, nài thêm.

- Ủ thì thêm !... Hai cái bánh bao. Ô kê chưa ?

Cả bọn vừa cười vừa giải tán.

27

CÁC TRÌNH SÁT "ĂN MẢNH" ĐỤNG NHAU

Cứ ngỡ tết nhất đến nơi, việc hứa hẹn tìm kẻ viết bức thư lạ trong "hòm thư lưu", các cu cậu nhà ta chỉ mạnh mồm lúc ấy, còn thì về, thời gian đâu mà còn ra trường rình với rập. Mà nó biết các lớp nghỉ học cả rồi, thì còn viết thư cho ai nhận nữa. Ít ra, vụ này cũng phải qua tết các cậu mới sờ đến là ít. Thế nhưng, nhóm đã treo giải thưởng, cây bút "xịn" tuy cũng hấp dẫn vừa thôi, nhưng quả thực rất hiếm khi có dịp nào như thế này để trở tài cả, các vụ khác, cả nhóm cùng làm, cùng điều tra, hay họa hoằn lắm thì cũng tổ hai người, có phá được án, thì cũng chưa rõ ràng lắm là công lao của anh nào. Chưa có một "ngôi sao" thực sự nổi lên, như "điệp viên 007" hay "Slốc-hôm" chẳng

hạn. Nói gì thì nói chứ, cậu nào chả mơ ước điều đó. Cho nên ta hãy theo dõi các thành viên "đặc nhiệm C21" hoạt động thế nào nhé.

Người đầu tiên phải kể đến là Tùng "khểnh". Thực ra trong lòng nó rất cảm phục kẻ viết lá thư nặc danh ấy. Công bằng mà nói, thằng này thuộc loại khá ưa mạo hiểm và thông minh. Không thể coi thường nó được. Rất có thể, khi mọi người nghĩ rằng đã nghỉ tết, chẳng ai hơi đâu mò đến trường làm gì, tranh thủ cơ hội ấy, nó lại làm "quả" nữa cũng nên ! Nghĩ thế, nên Tùng "khểnh" lên ra trường, phục rình. Cu "khểnh" cũng ranh ma, nó tính toán : chỉ có lúc nhập nhoạng tối là thời gian kẻ lạ mặt kia dễ chọn để hành động nhất, nên vừa cơm nước xong, Tùng ra trường ngay.

Sân trường ngày tết vắng tanh, trước khi về nghỉ tết các lớp đã tổ chức tổng vệ sinh, quét dọn sạch sẽ. Sân trường sạch bong, chỉ dưới mấy gốc cây có vài ba chiếc lá rơi. Tùng chọn một chỗ khuất sau góc tường khối 8, nơi có thể nhìn thấy rất rõ gốc nhãn có "hòm thư lưu", làm nơi mai phục. Cẩn thận và khỏi "phí" thời gian, cu cậu mang theo cả cái trò chơi điện tử xếp hình, tắt phân nhạc, ngồi bấm lia lịa...

Nhưng rồi, ngồi chơi hết "bàn" này đến "bàn" khác, tê cả mấy đầu ngón tay cái, đến

lúc trời đã tối đến mức không còn nhìn rõ "màn hình" trên máy điện tử nữa, cu cậu phải cất máy đi, mà vẫn không hề thấy động tĩnh gì bên gốc nhãn. Tùng vừa sốt ruột toan đi về thì bỗng nghe tiếng lá cây rung ở phía bên trái như có người nào đứng vào. Rồi tiếng rung mạnh hơn, và nghe đánh "thịch" một tiếng, rõ là tiếng chân người nhảy từ trên cây xuống. Tùng thu mình thấp xuống, căng mắt nhìn. Cách nó độ 6-7 mét, một bóng người đen sì đang rón rén đi ra khỏi vườn. Bình tĩnh bám theo, Tùng "khềnh" rút ngắn dần cự ly. Cái dáng người đi trông quen quá mà nó chưa nhận ra ai. Gần thêm chút nữa, tuy trời tối, nhưng mấy ánh đèn ngoài sân và cổng trường hắt ánh le lói qua những tán cây, nó nhận ra người kia mặc bộ quần áo màu đen, đầu quấn khăn đen che kín cổ, kín mặt, chỉ để hở đôi mắt, đôi tất chân kéo cao để nhồi hai ống quần vào trong, trông như một nhân vật Nin-da mà đã có lần nó thấy trong phim "chương" chiếu ở máy vi-đê-ô ngoài quán.

Ghê gớm thật, tên này còn biết cải trang để không ai nhận ra, che giấu tung tích nữa cơ đấy. Tùng thoáng thầm phục kẻ lạ mặt, và trong lúc bám theo, nó cũng bị hấp dẫn luôn bởi kiểu cách bước chân, dáng nhảy của người phía trước. Bóng đen, chắc

nghĩ là không có ai theo dõi mình vào lúc này, ra tới sân xi măng, nó chẳng cần giữ gìn gì nữa, đang hoang đi ra phía cửa trường. Ai nhỉ, trông đáng đi quen lắm. Liệu có phải kẻ đã viết và bỏ thư nặc danh vào "hòm thư lưu" không? Thế thì tại sao nó lại chẳng hề tới chỗ hòm thư, mà lại treo cây để làm gì? Nhất định phải lỗi nó ra "ánh sáng", không nhanh thì khéo nó chuồn mất. Tùng vẫn men theo mép vườn bám đuôi bóng đen, cách chừng 4 mét. Khi hắn đã ra tới cánh cửa sắt cổng trường, cửa khóa, biết là thế nào cậu chàng cũng tìm cách leo lên để vượt ra, Tùng hô to:

- Ai! Đứng lại!

Lạ chưa, ngay sau tiếng hô của Tùng, cũng vang lên một tiếng hô nữa từ phía mé vườn bên kia:

- Đứng im! Không được chống cự!...

Tùng nhanh chóng xông tới phía bóng đen, thì bên kia, cũng có một người rời vườn cây chạy lại. Bóng đen đang cuống quýt không biết chạy đường nào, thì người phía bên kia lại hô:

- Không được chạy! Hãy lộ nguyên hình đi!

Tùng "khểnh" đang chưa hết ngạc nhiên không hiểu vì sao, đang tự nhiên lại xuất hiện một người thứ ba nữa, mà hình như cũng đang theo dõi cái bóng đen như Tùng,

thì bỗng nghe bóng đen luỳnh quỳnh kêu lên:

- Tớ đây, tớ đây mà...

Tùng tức giận quát:

- Tớ là ai?

- Đã bảo tớ đây... Quang "sọt" đây mà... các cậu không nhận ra sao?...

Cùng lúc đấy, người từ phía bên kia cũng đã chạy tới, hai bên, cả người kia, cả Tùng "khểnh", mỗi người xông vào túm lấy một bên tay bóng đen. Tùng "khểnh" lúc đó mới nhận ra: người kia chính là Sáng "lợn".

Bóng đen, hình như sợ bị ăn "thoi", lấp bấp nói:

- Khổ quá, đã bảo tớ đây rồi, Quang "sọt" đây mà các cậu định làm gì thế?...

Sáng "lợn" giơ tay giặt tụt cái khăn bịt trên đầu của "bóng đen", lúc đó mới cái kính nói:

- Khi gió ạ! Cậu ăn mặc cái kiểu gì thế?... Làm người ta mất cả buổi chiều...

Thì ra lại là ba chàng nhà ta, ba trình sát muốn lập công "ăn mảnh", chẳng nên cơm cháo gì, lại hóa ra đi theo dõi lẫn nhau. Sáng "lợn", Tùng "khểnh" và Quang "sọt" vừa tức vừa buồn cười, cứ thế ba đứa lẳng lẳng vượt rào ra khỏi trường học. Vừa đi, Sáng vừa cầu nhàu với Quang:

- Chẳng thấy thằng chó nào, lại vớ toàn quân mình cả. Cũng may, cậu mà không

kêu lên chắc đã bị tở cho ăn... đã rồi. Ai bảo, đang tự nhiên lại giờ trò cái trang cái chiếc rách việc, có bữa ăn đòn oan...

Trước khi chia tay, chúng dừng chân tạm biệt nhau, còn chúc năm mới cẩn thận. Tùng bảo : "Thôi, có lẽ chẳng nước non gì đâu, nó thì nằm kỹ ở nhà đớp bánh chưng với mứt, chẳng thiết gì mà nghĩ đến hòm thư lưu thư liếc, còn chúng mình, lang thang chui lủi bờ bụi mà rình cây, và rồi hóa rình nhau... thật là tối dạ, tối dạ, vô lý quá. Thôi, giải tán, để sau tết hãy hay. Có đọc mỗi chiếc bút máy và hai cái bánh bao, mà làm khổ cả bọn..."

*

Chuyện của Sáng, Tùng và Quang thì như thế. Còn Minh "tổ cú" và Sơn "sợ" thì điểm đậm và bình tĩnh hơn. Minh đã nắm trong tay lá thư nặc danh, nó lân la hỏi bố chuyện xa gần để tìm cách xác định. Bố Minh bảo "phải căn cứ vào "tự dạng" để tìm ra thủ phạm", Minh hỏi : "Tự dạng là gì ạ, con chưa biết !". Ông giải thích : "Tự là chữ, dạng là hình dạng, đặc điểm. Xem xét tự dạng nghĩa là xem xét hình dáng và đặc điểm của chữ viết, rồi so sánh với chữ viết đối tượng tình nghi để kết luận thủ phạm". Nghe bố nói xong, Minh mừng rơn, phen

này cầm chắc giải thưởng trong tay. Mà với cách này, chẳng cần phải loanh quanh ở chỗ gốc nhãn làm gì cho mệt. Minh ngồi ngẫm nghĩ một lúc bên bàn, phải đến chừng gần tiếng đồng hồ, rồi nó quyết định sang nhờ Sơn lớp trưởng phối hợp giúp đỡ. Vừa gặp Sơn, Minh hỏi ngay :

- Các bài kiểm tra Văn ở lớp mình, cậu còn giữ tập nào không ?

Sơn chưa hiểu Minh hỏi để làm gì, đáp qua loa :

- Bài kiểm tra đã trả hết cho các cậu rồi còn gì...

- Tớ nhớ là cuối năm, còn một bài ngữ pháp kiểm tra 15 phút, cô chưa trả, không biết đã chấm điểm chưa nhỉ...

- Thế cậu cần để làm gì ? Đằng nào cô chả trả...

- Nhưng cậu có giữ tập nào không ?

- Có, bài đấy cô chấm rồi, nhưng tớ đang giữ đây. Cô bảo đến ra giảng trả...

- Ôi, thế thì tuyệt quá, cậu cho tớ mượn đi. - Minh mừng ra mặt.

Sơn, vè dễ dãi :

- Được thôi, chờ tớ một lúc, nhưng nhớ phải đưa lại tớ để cô còn vào sổ điểm đấy...

Nói rồi, nó quay vào trong "góc học tập", một lúc trở ra tay cầm tờ bài kiểm tra của Minh, có nét chữ đỏ cô chấm điểm 7, đưa cho bạn. Minh giấy nảy lên :

- Trời ơi, tớ muốn mượn là mượn cả tập của lớp cơ...

- Nhưng để làm gì mới được cơ chứ?

Chừng như thấy mình hơi vô lý nếu không có lý do nào chính đáng, Minh nghĩ thật nhanh, rồi vội nói:

- Gần đây, tớ thấy môn "ngữ pháp" mình hơi yếu... nên muốn xem bài và điểm của cả lớp để rút kinh nghiệm. Cho tớ mượn, ngày học đầu năm tớ mang đi trả ngay đây đủ.

Sơn nghe có vẻ xuôi tai nên vào lấy cả tập bài của lớp đưa cho Minh, dặn:

- Nhớ đừng làm mất tờ nào nhé, cô ghi tổng số bài ở ngoài rồi đấy...

28

TIẾNG PHÁO NỔ TRONG SÂN TRƯỜNG

Tối 29 tết, Quang "sọt" ngồi xem chương trình "Bông hoa nhỏ" cùng cậu em. Đang đến tiết mục "Khoa học vui" mà cả hai anh em đều rất mê, thì từ bên phía trường học rộ lên tiếng pháo nổ. Chắc kẻ đốt trộm sợ bị phát hiện nên chỉ dám đốt ít một, hay cũng

có thể tràng pháo bị đứt hoặc xịt, nên tiếng nổ chỉ "roành roành" mấy giây, rồi tắt hẳn.

Quang bỏ cả ti-vi, chạy ra ngoài ban công nhìn về phía sân trường. Chẳng là nhà nó và nhà Minh "tổ cú" đều ở chung một khu có cửa sổ nhìn sang trường được. Dưới ánh đèn cao áp soi vào sảnh hội trường, một làn khói đục vẫn chưa kịp tan gần bên cánh cửa phòng tập bóng bàn. Có mấy cái đầu thò ra sau cây cột ngoài thêm, nghe ngóng, rồi như phát hiện thấy có người đi tới, một đám trẻ con túa ra chạy như ong vỡ tổ, mỗi đứa một ngã, biến mất. Quang kịp nhìn thấy trong bọn, có một đứa đội mũ màu vàng, kiểu mũ đi mô-tô giống của người lớn.

Bây thật, đã có lệnh cấm đốt pháo mà chúng nó còn dám liều thế nhỉ. Mới hôm nọ, từng nhà đã ký vào bản cam kết với phường, nếu vi phạm sẽ bị xử lý theo pháp luật, nay lại vẫn cố tình mang ra đốt. Đã thế còn vào tận sân trường mới láo chứ, kiểu này là định vu oan cho học sinh tội mình đây. Bọn này mà cứ nhu nhơ, không xử nghiêm, là nó còn đốt nữa cho mà xem.

Quang xuống tầng, chạy phóng sang sân trường, không quên mang theo cái đèn pin. Nó không đi theo cổng chính mà vòng ra đoạn rào có gốc cây nhãn - nơi dạo nọ Sơn "sọt" và Sáng "lợn" nhảy vào khi điều tra vụ mất tôm. Qua vườn, đi tắt lên dãy hành

lang lớp học, mùi thuốc pháo vẫn còn vương vất, Quang nép vào một cánh cửa lớp quan sát khu vực sân trường trước cửa nhà hội trường. Không còn một bóng người, gần bên cửa phòng tập bóng bàn, nhìn rất rõ một đám giấy xác pháo đỏ rơi rải trên mặt sân gạch hoa. Sẵn "máu trình sát", Quang tiến nhanh tới nhặt mấy mẩu giấy đỏ, trắng và cả một quả pháo còn nguyên, chưa nổ, gói vào tờ giấy, bỏ túi, rồi rút về một chỗ tối, ngẫm nghĩ. "Đống xác pháo không nhiều, chứng tỏ đây chỉ là một phần của dây bánh pháo, chỉ một phần tư là cùng". Vốn là một đứa cũng rất thích chơi pháo, kinh nghiệm những năm trước cho Quang biết như vậy. Như thế có nghĩa là dây pháo đã bị cắt ra để đốt làm nhiều lần. Đúng rồi, rất có thể phần chưa đốt bọn chúng còn giấu ở đâu đây. Nhưng sân trường và lớp học mênh mông thế này, biết chúng để ở đâu? Quang "sọt" ngược ra vườn, rồi mới từ từ đi vào, nó đóng vai kẻ đã mang pháo vào đốt vừa rồi để suy đoán tâm lý đối tượng. Xem nào, nó cầm mấy đoạn pháo, đi đến đây, chỉ có thể đi theo đường này, vì tay cầm gói pháo chúng sẽ không dám đi đường hoang qua sân có đèn sáng, tới chỗ này, đúng, từ chỗ này tiện nhất, chúng châm lửa và quăng dây pháo ra hành lang, từ đây tới cửa phòng tập bóng bàn cũng vừa tầm ném một dây pháo ngắn.

Pháo nổ, chúng bịt tai, nép trốn đứng nghe, rồi quan sát động tĩnh, (minh nhìn thấy mấy cái đầu thò ra ở cái cột này mà), sau đó, thấy có người đi vào, ai nhỉ? Bác bảo vệ chẳng hạn, thế là chúng ù té chạy, cũng lại theo đường cũ, ra vườn. Chỗ pháo còn lại, nếu có, nhất định chúng bỏ lại vội vàng, vì cũng không có thời gian để kịp cất giấu. Tất cả cứ giả thuyết là như vậy, thì việc tìm kiếm chỗ pháo chưa đốt chắc cũng chẳng khó lắm. Cứ lần lượt từng bước giả định và suy luận như thế, Quang "sọt" quyết định truy tìm tang vật. Nó bấm đèn pin kín đáo quét soi những vị trí khả nghi, từ bậc cửa, chân tường, gốc cây, vệ cỏ... nhưng tuyệt nhiên chẳng tìm thấy cái gì. Không chịu bỏ cuộc, Quang đảo lại xem xét lần nữa từ tận hàng rào sắt tới hành lang lớp học, vẫn không phát hiện thêm điều gì. Bỗng nó nhìn sang dãy hành lang khối lớp 6 nối vuông góc với khối 7 nó đang đứng, một cánh cửa sổ của một lớp gần đấy bị bật ra. Khả nghi đây, trong khi tất cả các cửa sổ đều đã được đóng trước khi về nghỉ tết, vậy tại sao cánh cửa kia lại mở? Quang bước đến, khẽ mở cánh cửa, soi đèn vào. Đây rồi, vẫn còn nguyên vết giày dính bùn đất của kẻ nào mới trèo vào. Ngậm cẩn chiếc đèn pin tiểu vào răng, hai tay chống bên hai mép cửa. Quang "sọt" khẽ nhún đu lên nhảy vào

trong. Nó lia đèn soi khắp lượt các mặt bàn, mặt ghế : chẳng có dấu hiệu gì cả. Sực nhớ ra, nó lại đi khắp các dãy, kiểm tra từng ngăn bàn một. Đến đúng dãy bàn sát bên cửa sổ, ngay ngăn đầu tiên, Quang thấy một gói giấy báo nhét vội bên trong. Cẩn thận kéo cánh cửa sổ khép lại rồi nó mới quay vào rút mở gói giấy ra xem. Bên trong tờ báo : hai bánh pháo cuộn gấp, một dây dài còn nguyên, một dây đã bị cắt ra từng đoạn ngắn cỡ hai gang tay một.

Tìm thấy "tang vật" rồi, Quang ta hí hửng lắm, bõ công gần tiếng đồng hồ lụi cùi một mình. Gói lại dây pháo gọn gàng, cậu ta kéo khóa chiếc áo bu-dông, nhét vào trong ngực. "Cũng phải rất cẩn thận, của này mà ai nhìn thấy là phiền phức lắm đây, kể cả đang trên đường mang đi nộp công an chẳng nữa !".

Nhưng khi vừa đẩy nhẹ cánh cửa sổ, chuẩn bị trèo ra ngoài, Quang "sọt" bỗng dừng lại, đứng im trong bóng tối suy nghĩ : "Ủ, sao lại mang về nhỉ ? Trong trường hợp này mà mang "tang vật" về là hạ sách. Đã đành thu hồi chỗ pháo này là ngăn ngừa và chặn đứng được một "vụ nổ" nữa, nhưng còn thủ phạm ? Rồi truy nguyên nơi tiêu thụ cung cấp pháo ở đâu mới là quan trọng chứ. Suýt nữa thì mắc phải một sai lầm về "nghịệp vụ", may mà nghĩ ra..."

Quang lại kéo khóa áo, rút gói pháo ra, sắp xếp giả làm như chưa có ai động tới, nhét vào ngăn bàn như cũ, rồi mới lặng lẽ "rút quân"... Trên đường về, nó vừa đi vừa đếm để xác định : cái cửa sổ thứ hai, tính từ đầu hành lang.

*

Nhận định bọn đốt pháo chắc chắn sẽ quay lại vì... tiếc của. Sau khi lấy được, nếu thấy "yên yên" chúng sẽ hành động tiếp, bằng không, chúng cũng sẽ lại mang ra đốt ở một nơi khác. Mà ban ngày thì chắc chúng không dám, chỉ còn buổi tối. Đêm nay, chắc bọn này không có khả năng quay lại lần nữa. Vậy chỉ còn đêm mai - đêm 30 tết thôi. Quang "sọt" tính toán thật nhanh, trước khi lên nhà, nó ghé vào quầy hàng chị Thảo gọi nhờ máy điện thoại cho Minh "tổ cú" để báo lại tin quan trọng này, mặc dù, như chúng ta đã biết, nhà Quang cùng ở khu nhà Minh, cách nhau độ năm chục bước chân là cùng.

*

Tiếng Minh "tổ cú" nói trong máy điện thoại :

- Biết rồi...! Bọn nó đốt pháo chứ gì, cậu cứ làm như tớ ở trên gò không bằng... Sao? Cậu sang rồi à, chúng còn để đấy à?... Được, được, thống nhất như thế, cũng chẳng cần báo nữa, vì đằng nào tối mai tại mình đã hẹn nhau rồi mà... Được, cả nhóm cùng phối hợp, ô kê...!

Thực ra thì trước đó 50 phút, ngay sau tiếng pháo nổ, Minh "tổ cứ" cũng đã nghe điện thoại của bố từ phòng gọi về.

- Vừa rồi con có nghe thấy tiếng pháo nổ không?

- Dạ, có ạ, vừa xong...

- Chúng nó đốt ở đâu đấy, con có biết không?

- Dạ, ở bên trường học của con, ngay trong sân ạ...

- Vậy bố giao cho con và các bạn trong nhóm của con xác định kẻ đốt pháo và tìm ra nơi chúng mua nhé. Có nhận sẽ làm được không? Lần này là cá nhân bố thử tài các trinh sát tí hon đấy... Thế nhé.

Bố Minh chỉ nói thế rồi đặt máy, chẳng chịu để cho cậu con trai kịp trả lời câu nào. Minh hiểu, đó là mệnh lệnh, giao nhiệm vụ, không phải của riêng bố, mà là của công an phường cho toàn nhóm của cậu.

Đang lúc ngồi suy nghĩ, và phải nói cũng lo không biết liệu có làm nổi "vụ" này không. Mọi khi, những vụ tự nhóm làm thì

không nói, khó hay không, thành hay bại vẫn là chuyện bình thường. Đằng này, lần đầu tiên bố nhờ, hay đúng hơn là bố giao, tuy nghe đơn giản chẳng có gì, mà sao Minh thấy khó quá, không biết bắt đầu từ đâu bây giờ?... thì đúng lúc ấy Quang gọi đến...

Nhận được tin Quang "sốt" báo về tang vật, phán đoán và kế hoạch truy tìm kẻ đốt pháo, Minh như "chết đuối vớ được cọc", mừng quá. Nó thầm cảm ơn và thần phục sự năng động của tay cán sự hóa này. Nhanh thật, trong khi mình cũng nghe tiếng pháo, ngồi suy nghĩ nát óc chưa biết làm cách nào, cậu ấy đã điều tra được bao nhiêu là việc. Thế mới biết, làm anh trinh sát đặc nhiệm mà không ra hiện trường, cứ ngồi ru rú ở nhà như mình hôm nay, thì sẽ chẳng bao giờ làm nên trò trống gì cả.

CHIẾN CÔNG ĐÊM GIAO THỪA

Thật chưa thấy bao giờ bố mẹ lại dễ tính như đêm 30 tết, các trinh sát nhóm S'MQT xin phép đi chơi ngon lành, anh nào

cũng được mặc quần áo đẹp, bố mẹ giục ăn uống cẩn thận, dặn không được về khuya, đặc biệt tuyệt đối cấm mãi chơi đi đâu quá giao thừa - 12 giờ đêm, lại còn được cho tiền cẩn thận, mặc dù chẳng đứa nào xin cả. Bụng cậu nào cậu ấy thầm ước : Ôi, giá cả năm, lúc nào bố mẹ cũng dễ dãi và thoải mái như hôm nay thì thật là tuyệt vời !

Đúng 7 giờ tối, cả năm anh chàng nhà ta đã có mặt ở "điểm hẹn" đầy đủ, nhưng hôm nay chẳng thấy anh nào leo lên xà đu chơi cả, hình như vì "bộ cánh" mới sạch sẽ bánh bao quá nên các cậu sợ... mất "ly".

Mấy phút hội ý qua loa, toàn nhóm thống nhất tạm hoãn kế hoạch đi chơi từng nhà và ném "chấm điểm" các món đặc sản của nhau lại, tập trung toàn bộ lực lượng mai phục, điều tra kẻ đốt pháo trộm. Theo sự phân công của Minh "tổ cú", mục tiêu quan sát là cửa sổ thứ hai của khối lớp 6, mỗi trinh sát "ém" ở một vị trí, đột nhập vào trường tùy nghi bằng mọi lối, nhưng không được đi qua cửa chính và xuất hiện dưới ánh đèn cũng như ngoài sân trống. Nếu đối tượng xuất hiện, phải chờ cho đến khi nó cầm pháo trên tay mới được bắt, để chúng không thể chối cãi. Tất cả khẩn trương xuất phát, vì theo như Minh "tổ cú" và Quang "sọt" nói, ti-vi vừa hết chương trình "Bông hoa nhỏ", bằng khoảng thời gian chúng

hành động tối qua, nếu không nhanh, chúng sẽ lại tái phạm thì khó xử lý và truy đuổi lắm.

*

Sân trường vắng tanh không một bóng người. Phòng bác bảo vệ cũng tắt đèn, hình như bác Khoa cũng không có ở đấy, có thể bác ấy đã tranh thủ về nhà, đêm giao thừa mà ! Điều ấy thực cũng chẳng hay lắm, nhưng đối với các trinh sát đặc nhiệm C21 đã chiếm lĩnh các vị trí mai phục thì lại là điều kiện thuận lợi để hy vọng. "Vắng chủ nhà gà mọc đuôi tôm" mà, không thấy có bảo vệ ở trường, nhất định bọn kia sẽ yên tâm "ngựa quen đường cũ" cho mà xem.

Năm phút. Mười phút... Rồi hai mươi phút trôi qua, cậu nào cũng đã có vẻ sốt ruột. Đêm giao thừa, nhưng lũ muỗi nào có tha, càng chỗ tối nó càng vo ve ra tợn. Nhất là chỗ Tùng "khểnh", trước khi đi, mẹ nó đã "xịt" cho nó chút nước hoa vào đầu, mùi thơm thoang thoảng càng như gọi đàn muỗi tập trung đến quanh nó. Không dám đập, muỗi sợ gây tiếng động, Tùng bẻ dựng cổ áo lên, đầu cứ ngúc ngắc cử động để xua muỗi...

Đáng ra giờ này, các cậu được "tháo khoán" thoải mái đi chơi, đến nhà từng đứa,

bánh, mứt, kẹo, hoa quả... cứ gọi là thích gì thì ăn, thừa thời gian còn có thể hát Karaôkê ở nhà Sơn "mặt già" nữa chứ, cả bọn được quyền "xả láng" một tối, không động chạm gì đến sách vở, bài học hay vụ án vụ iếp gì hết ! Thế mà bây giờ cả năm cậu lại đang ở đây, mỗi đứa một xó tối trong trường học. Nghĩ mà tức ời là tức, nếu như mọi người đều chấp hành tốt pháp luật, chẳng ai vi phạm gây ra vụ việc gì, thì có phải tốt biết bao, nhất là trong những ngày tết này. Thế mới biết các chú công an, đặc biệt là các chú "đặc nhiệm hình sự" như bố Minh "tổ cú" chẳng hạn, thật bận rộn và vất vả. Những ngày mà mọi người được nghỉ ngơi vui chơi, thì lại là những ngày hầu như bố cậu ấy có mặt suốt ngày ở trụ sở, lo lắng, giải quyết bao nhiêu là vụ việc...

Đã hơn nửa giờ đồng hồ, vẫn chưa thấy dấu hiệu gì khả dĩ, mà tụi muỗi bầu đến quấy nhiễu ngày một nhiều. Sáng "lợn" ngồi xồm ở bụi cây đầu hồi nhà, luôn mình ngo nguậy khó chịu, nó tức điên lên, lăm lăm : Chỉ tại cái thằng nào đốt pháo trộm, hết trò chơi rồi hay sao, mà không biết nó vẫn kiếm được ở đâu ra pháo nhỉ ?".

Vừa lúc ấy, có tiếng chân người. Liên sau đó xuất hiện lần lượt bảy tám ông choai con, tí tớn đi vào vòng vây của nhóm trinh sát, tự nhiên, đảng hoàng chẳng tỏ ra sợ sệt

giữ ý gì, thậm chí chúng còn gọi nhau í ới, bàn tán nói chuyện rôm rả là đằng khác. Trong bọn chỉ có ba tay lớn nhất, tầm cỡ như Tùng "khềnh", còn lại là toàn "chíp hôi" lớp ba, lớp bốn là cùng. Một đứa trong bọn nói to :

- Hôm nay thì thoải mái, ông Khoa bảo vệ biển rồi, chúng mình làm thống soái ở đây, chẳng phải cắt cung ra làm gì rách việc, chập tất cả vào, đốt một "tăng" hết luôn, nghe thế mới sướng !...

Sáng "lợn" ngồi im re, một con muỗi đốt đúng vào vành tai cũng chẳng biết, nó nghĩ bụng : "Thằng ôn này ở đâu mà liêu lĩnh, ăn nói mạnh mẽ gớm. Được, cứ để nó chập pháo vào đã, xem có "sướng" được không. Sắp vào rọ rồi con ời !

Lên đến đầu hành lang, bọn chúng cũng dừng lại nhìn trước nhìn sau, ngó nghiêng một lúc, rồi ba đứa lớn tiến về phía mấy ô cửa sổ khép kín, một đứa hỏi :

- Có nhớ cửa sổ nào không, hay quên rồi?

Tay cao nhất trả lời :

- Quên làm sao được, lớp tao, bàn tao chẳng lẽ tao lại không nhớ à, thuộc lòng là đằng khác...

Nói rồi nó mở to cánh cửa sổ, trèo vào vẻ rất thành thạo, hai đứa kia đứng ngoài chờ. Chỉ một loáng, nó đã nhảy ra, tay ôm

gói pháo. "A ! Vẫn còn, vẫn còn ! Thấy chưa, tao đã bảo không ai biết đâu mà" - cả bọn xúm vào reo lên. Gói pháo được chúng đang hoảng mang ra chỗ bực cửa có ánh đèn sáng, rồi vãn tay cao nhất - ("chắc là thằng đầu têu đây, nó học ngay ở lớp đây mà mình không biết" - Sáng "lợn" nghĩ thầm) - nó bình tĩnh ngồi xuống bên gói pháo, dáng điệu tỏ vẻ đàn anh lắm, bắt đầu vòng dây buộc các đoạn pháo vào nhau. Xong xuôi, nó xách dây pháo đứng lên, bánh pháo dài gần bằng người nó, (chỗ này mà đốt là nổ khá lâu đây - các trinh sát nghĩ thế, anh nào cũng nhăm nhăm chuẩn bị lao lên thực hiện vai trò "người chặn đứng vụ nổ cuối năm" !).

- Chuẩn bị đốt nhé, cuốn giấy vào cho cháy chậm thôi, làm sao khi pháo nổ là tụi mày phải đã ra được khỏi trường rồi. Nào, bắt đầu đi, điem đầu...

Lúc que diêm được quẹt lên, vừa châm vào cuốn giấy báo nối với dây pháo; ngọn lửa bắt đầu cháy, bọn trẻ vừa đứng lên toan quay lưng chuẩn thì chúng nhìn thấy cả hai đầu lối ra hành lang và cửa ra sân đã có đến năm chàng vệ sĩ mặt mày lạnh băng, sát khí đằng đằng đứng chặn lối.

- Tất cả đứng im ! Chúng mày đã bị bắt quả tang đốt trộm pháo - vi phạm pháp luật.

Thấy ngọn lửa vẫn đang cháy, đã gần đến bánh pháo, Sơn "sợ" nhanh như sóc, nhún chân nhảy ba bước tới nơi, giậm chân dập tắt ngọn lửa. Rồi nó quay ra bảo đứa cao nhất bọn :

- Cầm bánh pháo lên ! Theo chúng tao vào đây lập biên bản và ký vào...

Sơn mở hản cánh cửa vào lớp; bật đèn sáng. Cả hội đốt pháo được yêu cầu ngồi ở dãy bàn đầu, Sơn "sợ" ngồi bàn giáo viên, còn bốn trinh sát đứng cả trên bục giảng bên bảng đen. Vừa lúc ấy, bác Khoa bảo vệ cũng bước vào. Thì ra, bác Khoa đâu có về nhà, bác vẫn ở trong trường suốt đấy chứ. Nhưng hôm qua, sau tiếng pháo nổ, vừa bật đèn phòng bảo vệ lên, bác nhìn thấy tụi trẻ bỏ chạy hết, nên hôm nay, (cũng nghĩ giống như các trinh sát của chúng ta) biết thế nào tụi nhóc cũng lại quen mui làm loạn, bác cố tình tắt hết đèn từ sớm để "nghỉ binh", chờ lũ đốt pháo lại đến để rình bắt quả tang. Nhưng dù sao bác đã có tuổi, không thể nhanh hơn cánh trẻ, nên cuối cùng, bác Khoa vẫn "chạm chân" hơn năm chàng đặc nhiệm C21. Vừa nhìn thấy Sơn "sợ", Sáng "lợn" - hai cậu bắt kẻ "chơi" mồm tôm dáo trước, và mấy bạn, bác Khoa chào rất thân mật :

- À, chào các cháu ! Tường ai, vẫn là cậu "Sao đỏ" và các thám tử... Tốt lắm, các cháu

thật là đáng khen, giá cả trường, ai cũng có trách nhiệm như các cháu đây thì hay biết bao. Thế nào, lần này bác lại là người làm chứng cho các cháu lập biên bản phải không? Giỏi lắm ! Giỏi lắm !

Cả nhóm thấy bác Khoa vào, lại nói vậy, phấn khởi lắm, chúng thấy "lực lượng" đồng minh đã không những mạnh thêm, mà công việc tiến hành lại như "chính quy" và người lớn hẳn lên. Sơn mời bác Khoa ngồi, rồi bắt đầu vào việc rất nghiêm túc, nó hỏi đưa cao nhất "đầu tên" trò đốt pháo :

- Cậu tên là gì ?

- Dạ, em tên Nguyễn Hoàng Cường ạ.

- Học lớp mấy ? Cô nào chủ nhiệm ?

- Dạ lớp 6I, cô giáo Hiền ạ.

Sau khi hỏi và ghi địa chỉ, tên bố, tên mẹ, thậm chí cả... học lực thuộc loại yếu hay trung bình của cậu bé; ghi tên và địa chỉ của tất cả từng đứa trong bọn, Sơn "sợ" đồng dặc:

- Chính phủ đã có chỉ thị cấm đốt pháo, và xử lý nghiêm những kẻ cố tình vi phạm, ti-vi ngày nào cũng nói, các cậu có biết không ?

- Dạ, có biết ạ...

- Vậy, còn mang pháo vào trường đốt làm mất trật tự an ninh và vệ sinh, như vậy là các cậu đã có hành động phạm pháp. Bây giờ, theo quy định, tất cả ký vào biên bản và

sau đó (Sơn nói cố tình to hơn) giải tất cả lên công an phường để xử lý. Theo như chúng tớ biết (Sơn nói liều) tội này ít ra cũng bị giam 1-2 ngày...

Bọn trẻ nghe thế sợ quá, kêu xin rồi rít. Anh chàng cao kêu đầu têu nước mắt đã vòng quanh, nó nói như sắp khóc :

- Em xin các anh tha cho, chúng em trót dại chỉ nghịch chơi cho vui, ai ngờ... Xin đừng bắt chúng em lên công an, bố mẹ chúng em chỉ cho đi chơi một lúc về ngay thôi ạ...

Sơn và cả bọn suýt bật cười vì lý do thằng bé đưa ra. Chợt nhớ lời bố Minh "tổ cú" dặn "phải tìm ra nơi bán pháo", Sơn nghiêm mặt nói :

- Thôi được, thông cảm ngày tết, có thể sẽ cho các cậu về... nhưng với một điều kiện, phải nói thật đã mua chỗ pháo kia ở đâu, nghe chưa !

Đứa đầu têu nói ngay :

- Dạ ! Chúng em góp mỗi đứa một nghìn, mua ở nhà bà Tảo bán hàng ngoài chợ, nhà bà ấy ở 119 - B2 ạ...

- Có thật đúng thế không ?

- Dạ đúng ạ, bà ấy còn dặn "không được nói ai biết đã mua pháo ở đâu" cơ ạ...

Sơn "sợ" ghi chép tỉ mỉ đầu đuôi rồi quay sang nói với bác Khoa bảo vệ : "Bác làm ơn về lấy cho chúng cháu xin tờ giấy và mượn

cây bút". Sau đó nó quay ra nói với hội vi phạm:

- Bây giờ ngoài cậu Cường ở lại, còn tất cả cho về, nhớ là đừng có dại dột mà đốt pháo, bị bắt thì không ai xin nổi đâu...

Khi bọn nhóc được "ân xá" đã đi cả, bác Khoa cũng vừa mang giấy bút tới, Sơn bảo Cường đầu têu :

- Giấy bút đây, cậu ngồi làm 1 bản kiểm điểm, cam đoan từ nay không tái phạm đốt pháo nữa, trong đó cam đoan luôn cả việc cố gắng học tập để đạt trên trung bình. Bản kiểm điểm này, ban "Sao đỏ" và bác bảo vệ sẽ giữ. Chúng tớ bảo đảm sẽ chưa báo cho ban giám hiệu nhà trường biết việc này, để theo dõi sổ điểm và ý kiến của cô Hiền chủ nhiệm. Nếu thực sự cậu có tiến bộ thì thôi, còn nếu có một điểm kém, hoặc vi phạm tiếp một khuyết điểm gì, thì bản kiểm điểm này cùng hành vi của cậu hôm nay sẽ được báo lên cô hiệu trưởng, và cậu biết nhà trường sẽ xử lý thế nào rồi chứ ? Đuổi học là cái chắc. Vụ nổ pháo tối qua, công an phường cũng đã biết và ghi vào sổ trực ban, sẽ báo cáo lại và phê bình trường mình... Vậy cậu cứ liệu mà thực hiện đấy !

Chờ cho tay đốt pháo làm kiểm điểm xong, cậu ta còn hứa hẹn thêm "sẽ cố gắng học tập, chỉ mong các anh đừng báo cho cô

hiệu trưởng biết", rồi cảm ơn cẩn thận, lặng lẽ ra về. Sáng "lợn" hô lớn :

- Thành công rồi ! Thế là chiến công đêm giao thừa... ha ha... Bây giờ, lần lượt đi từng nhà... Chén !...

Cả nhóm hồ hởi kéo nhau đi, bây giờ chúng mới thấy thực sự vui vẻ và nhẹ nhõm. Minh "tổ cú" đề nghị các bạn về nhà mình trước, để nhân tiện báo cáo chiến công này với bố, cũng thông báo luôn cho bố biết địa chỉ đã bán pháo cho tụi trẻ.

Bố Minh nhiệt liệt cảm ơn và khen ngợi nhóm 5 người, hứa sẽ báo cáo lại đồng chí trưởng công an phường. Riêng ông hứa sẽ có quà tết mừng tuổi cho cả 5 đứa....

*

11 giờ đêm giao thừa, bố Minh giao ca trực và được về nhà. Ông báo cho cậu con trai biết thêm, nhờ có tin tức địa chỉ nhóm đặc nhiệm C21 cung cấp, các chiến sĩ công an đã đến nhà bà Tảo ở B2 vừa chúc tết vừa tuyên truyền vận động, sau khi họ ra về một tiếng, gia đình bà Tảo đã tự nguyện mang hơn 20kg pháo lên nộp cho công an phường.

KẺ VIẾT THƯ NẶC DANH KHÔNG PHẢI AI XA LẠ...

Đời học sinh, chẳng biết có anh nào giống Minh "tổ cú" của chúng ta không, ai lại chỉ mong chóng hết tết để mau đến ngày đi học mới lạ chứ.

Tình thực, sở dĩ Minh mong thế vì hai lý do : Một là nó đã làm hết bài tập các môn ngay từ hôm mồng một tết, mà mãi đến mồng năm mới đi học, ngoài thời gian cùng bố và em đi chúc tết cô dì chú bác nội, ngoại, viết một lá thư dài cho mẹ đang công tác ở nước ngoài, còn thì nó chẳng biết làm gì cả. Nhớ bọn nó quá mà không thể nào gập nổi, có nhấn nhe gì qua hòm thư lưu cũng chẳng tay nào thoát ra được mà đến lấy. Ngày thường còn dễ, chứ ngày tết, chẳng hiểu sao người lớn đi đâu cũng bắt trẻ con phải đi cùng, buồn cười thật. Lý do thứ hai là vụ điều tra thủ phạm viết lá thư nặc danh, Minh tin là chưa anh nào tìm ra, mặc dù giải thưởng cây bút máy "xịn" và hai cái bánh bao cũng khá hấp dẫn, trong khi cách thức điều tra xác định Minh đã dò hỏi bố - nghĩa là "chia khóa" vụ án cậu đã cầm chắc

trong tay, chỉ chờ ngày đi học là "mở", chắc chắn một trăm phần trăm "thủ phạm" không thể chối cãi.

Đúng ra thì người viết lá thư không đề tên với nội dung rất câu thị và thiện cảm, rồi lên bỏ trong hòm thư lưu của nhóm đặc nhiệm C21, Minh "tổ cú" đã biết tổng là ai rồi. Hẳn các bạn còn nhớ hôm cuối năm Minh đã đến nhà Sơn "sọ" lớp trưởng mượn tập bài kiểm tra ngữ pháp của cả lớp. Đêm hôm ấy, mất hơn tiếng đồng hồ ngồi kiên nhẫn bên bàn, Minh mang lá thư lạ ra so chữ với từng người trong lớp, và chẳng khó khăn gì lắm, sau khi chọn ra được hơn chục bài có chữ viết nét na ná giống chữ viết trong lá thư, Minh tìm đặc điểm từng chữ "g", "h", "n", dấu hỏi, dấu ngã, v.v... nó loại dần những bài không có chung đặc điểm với nét chữ trong thư, cuối cùng, còn lại một bài, xem xét tất cả các đặc điểm đều giống i xì như trong lá thư, cậu tròn mắt ngạc nhiên khi xem dòng tên ghi ở góc trái. Sao lại thế nhỉ ? Sao lại có thể là nó được ? Chừng như chưa tin hẳn. Minh lại so kỹ hai nét chữ lại một lần nữa : Chắc chắn là của một người viết. Nó ngồi ngẫm nghĩ một lúc rồi gật gù : Vậy là thằng này cũng có năng khiếu đây, giỏi, giỏi lắm, dám theo dõi biết được cả "hòm thư lưu" của dân đặc nhiệm thì công nhận là giỏi rồi. Minh định cất

riêng tờ bài kiểm tra ấy đi, nhưng nghĩ thế nào, lại trộn vào tập bài của lớp. Nó nhớ tới lời Sơn "sọ" dặn : "Không được để mất, tổng số bài cô giáo đã ghi rồi", nên bây giờ mà trả lại nó thiếu bài nào là "lòe đuôi" mình ra ngay. Nhưng như vậy thì làm sao có "chứng cứ đối chất buộc đối tượng nhận tội" ? (đó là nguyên văn lời bố giảng giải cho Minh). Cuối cùng, nó lấy bút ghi vào cuốn lịch để bàn bố vừa cho : "Ngày 5 tết đi học, sáng sớm nhớ qua hàng photôcopy !" rồi mới yên chí đi ngủ.

Vậy tác giả của lá thư nặc danh mà Minh "tổ cú" đã tìm ra là ai vậy ? Xin các bạn cứ tiếp tục theo dõi câu chuyện, sẽ biết ngay thôi mà. Chỉ xin tiết lộ trước một điều : người đó không phải ai xa lạ với chúng ta đâu !

*

Sáng mùng 5 tết - ngày học đầu năm, như đã nói, nhà trường bắt đầu thực hiện cho học sinh mặc đồng phục. Tất cả áo bu-dông trắng có sọc xanh (lá cây, xanh nước biển, đỏ, vàng) ở ngang cầu vai sau lưng, tùy theo từng khối lớp; quần màu tím than. Ngoài cổng trường và trong sân bạt ngàn một màu trắng. Ngày đầu trong bộ đồng phục, cậu nào cũng có vẻ trịnh trọng hơn, và

phải công nhận trông ai cũng như sáng sủa, sạch sẽ ra một ít. Chỉ có mỗi điều, nhìn sau lưng hay từ xa rất khó nhận ra nhau, và tan buổi học về, có la cà đi chơi thì học sinh của trường này trộn đầu cũng không lẫn được.

Minh "tổ cú" rẽ vào hàng photôcopy, để khỏi bị nghi ngờ, và lại sáng ra photô có mỗi bản sợ nhà hàng không nhận, nó làm luôn 5 bản khác nhau, tất nhiên là lòi thêm bốn bài bất kỳ nào đó, chụp một lúc. Chủ hàng vui miệng hỏi :

- Bài điểm 4, điểm 5 cũng photô làm gì ?

Minh cười, đáp gọn lỏn :

- Để kỷ niệm ạ !

Photô xong, Minh đi ra rồi, ông chủ hàng photôcopy lắc đầu lẩm bầm :

- Đến chịu, không thể hiểu nổi ý thích tội học sinh bây giờ ra sao nữa !

Ra khỏi hàng photô, đi được độ mười mét, Minh gặp ngay Quang, Sơn, Sáng, Tùng cùng đi ngược lại. Minh nghĩ bụng : "May quá, chậm tí nữa chúng nó mà vớ được mình đang trong hàng photôcopy thì lộ bét, bọn này đang "máu" cái bút máy "xịn" lắm đây". Năm đứa ôm túm lấy nhau tay bắt mặt mừng, hỏi han rồi rít. Minh thăm dò :

- Thế nào, vụ bức thư đã cậu nào tìm ra chưa ?

Bốn chàng mặt xịu xuống, buồn tội nghiệp, Tùng "khểnh" uể oải đáp :

- Chưa nước non gì cả ! Đi rình, phục mãi, cuối cùng lại vớ được bố "sọt" nhà ta, suýt nữa cho dừ đòn...

Minh che miệng suýt bật cười. "Biết ngay, mấy thằng này chỉ có mỗi sách "mai phục" là hết. Cái thằng nó đã đi rình mình, sức mấy mình rình được nó. Còn lâu nhé !".

- Thế còn cậu, kết quả gì chưa ? - Quang "sọt" hỏi lại - tội tớ đi ngược lại cũng cốt tìm cậu để hỏi vụ ấy thôi.

Minh vênh vênh mặt, thần nhiên đáp :

- Dĩ nhiên là được chứ. Các cậu chuẩn bị mà góp tiền mua bút máy và bánh bao đi là vừa. Tối nay... À thôi chiều nay, 2 giờ gặp nhau ở điểm hẹn, tớ sẽ "lôi cổ" đứa viết lá thư đó đến trình diện các cậu. Được chưa ?

- Nhưng nó là thằng nào ? - Tùng "khểnh" sọt ruột hỏi.

- Đã bảo chiều, đến chiều khắc biết. Nói ra trước sợ các cậu không giữ được tự nhiên, để bảo đảm buổi học đầu năm vui vẻ đã...

Tiếng trống trường đầu năm mới thúc lên ba hồi dài, dòng học sinh đông phục tràn vào sân trường xếp hàng từng khối trông thật đẹp mắt, chuẩn bị làm lễ chào cờ...

*

Tan học về, buổi trưa, ăn xong góc bánh chưng với thịt đông, chẳng hiểu nghĩ thế

nào, Minh "tổ cú" đến bên máy điện thoại, giờ cuốn sổ con tìm số máy của quán Karaôkê nhà Sơn "mặt già", rồi cầm ống nghe, quay số.

- A lô ! Sơn đây phải không ? Năm mới chúc cậu mạnh khỏe, cố gắng học tốt để vươn lên loại khá nhé ! (nói đến đây, Minh mới thấy mình hơi kiêu cách và khách sáo, cả buổi sáng gặp nhau trên lớp, chuyện trò chán rồi, bây giờ còn chúc)... Nhân tiện, tớ muốn nhờ cậu một việc...

- Được, cậu cứ nói đi - tiếng Sơn "mặt già" sốt sắng.

- Mà đúng ra, không phải là nhờ... tớ muốn mời cậu, lát nữa, độ 1 giờ, đến nhà tớ chơi nhé ! Đi được không ?

Giọng Sơn trong máy vui hẳn lên :

- Được quá đi chứ, tớ sẽ đến, ngay bây giờ đây... chờ nhé !

Chừng hai mươi phút sau, Sơn "mặt già" đã có mặt ở nhà Minh. Nó trình trọng gõ cửa, rồi vào nhà, dáng điệu như người lớn, chúc tết lời lẽ rất "bài bản", toàn những nào "gia quyến", "an khang", "thịnh vượng" chẳng biết học ở đâu. Sơn còn xoa đầu, thơm má bé Long rồi rút tiền "mừng tuổi em hay ăn, chóng lớn, học giỏi" cẩn thận.

Minh mang mứt và các loại bánh kẹo ra mời bạn, cũng pha nước chè hắc hoi, nhưng

là chè đen mẹ nó mới gửi về, hai đứa ngồi chuyện trò rất thân mật. Minh hỏi :

- Cậu được đi chơi đến mấy giờ ?

- Cả buổi chiều, thoải mái ! Ra tết chẳng có anh nào đi hát Karaôkê ban ngày đâu mà lo. Mới lại bố mẹ tớ cũng "xem ngày" rồi, tối mai mới chính thức mở hàng cơ. Nhưng có việc gì cần không ?

Minh hơi khó nói, gãi đầu gãi tai một lúc như để chọn lời, mãi mới nói :

- Thế thì cậu ở đây chơi với tớ lâu lâu nhé... Tớ có một việc muốn nhờ cậu... Nhưng trước hết, cậu thử đoán xem việc gì nào ?

Mặt Sơn hơi bừng đỏ một chút, hình như không được tự nhiên lắm, nhưng nó nhanh chóng trở lại bình thường ngay, thần nhiên đáp :

- Tớ chịu, chẳng đoán nổi - rồi như có lảng sang chuyện khác, Sơn tiếp - Năm mới nói chuyện cũ, tớ phải công nhận các cậu giỏi thật đấy, chỉ riêng chuyện tóm được thằng trăn lột lấy lại tiền cho tớ dạo trước và tìm ra kẻ bôi mắm tôm ở lớp 7Z7 giải oan cho tớ vừa rồi, đủ để tớ phục sát đất, toàn những việc tưởng người lớn cũng khó làm nổi...

Minh "tổ cú" khiêm tốn, nhưng phải nói cu cậu cũng có phổng mũi :

- Ô, có gì đâu, nếu quyết tâm làm một việc gì, thì nhất định sẽ làm được, chỉ sợ

mình không cố gắng thôi. Chẳng qua là sức mạnh của tập thể góp sức vào...

- Cậu nói tớ chưa hiểu, tập thể nào?...

Minh hâu như đã nhận thấy đã lỡ lời, nó tiện thể chữa ngay, giọng thăm dò:

- Hay "người ta"... còn gọi là... là gì nhỉ?... À phải rồi, là "Hội"...

Lần thứ hai Sơn "mặt già" đỏ mặt, luống cuống. Minh tiếp:

- Thôi, để tớ nói luôn, lát nữa, mấy đứa lớp mình cũng sẽ đến đây... gọi là gặp mặt đầu năm, nên tớ muốn cậu ở lại luôn cho vui.

-Ồ tưởng gì, thế thì sẵn sàng ngay...

- Nhưng... còn một việc nữa - Minh "tổ cú" lấp lửng - để chờ tụi nó đến, tớ sẽ nói sau. Cậu cứ chuẩn bị tinh thần đi...

*

13 giờ 50 phút, ngồi cắn hết một đồng hạt dưa, vẫn chưa thấy ai đến, Sơn "mặt già" sốt ruột hỏi:

- Sao bọn nó lâu thế? Mãi chưa tới...

Minh mặc quần áo xong, vào "góc học tập" lấy mấy thứ rồi ra, bảo:

- Đến giờ rồi, chắc chúng nó cũng đã đến. Đi! Bây giờ cậu đi theo tớ...

Sơn chẳng hiểu chuyện gì, cứ lặng lẽ đi theo Minh. Hai đứa đi về phía khuôn viên câu lạc bộ người cao tuổi khu nhà C...

*

Bên gốc cây xà tập thể thao, Sơn "sợ", Sáng "lợn", Quang "sọt", Tùng "khềnh" đã đến từ lâu. Cách nói bí ẩn và khêu gợi của Minh "tổ cú" hồi sáng khiến chúng càng tò mò, nóng lòng muốn biết thủ phạm đã viết bức thư nặc danh. Mà Minh còn bảo "sẽ lôi cổ nó đến trình diện" mới lạ chứ. Cả bọn ngồi ngóng đợi, chúng tưởng tượng hình ảnh Minh "tổ cú" sẽ xuất hiện, giải tên thủ phạm đã bị trói giạt cánh khuỷu ra điểm hẹn mà hồi hộp, tim đập rộn cả lên...

Bỗng chúng nhìn thấy từ ngoài cửa, Minh "tổ cú" đang thản nhiên bước tới, theo sau là Sơn "mặt già" ăn mặc rất bảnh chọe. Sao thế nhỉ? Sao nó lại cho cả Sơn "mặt già" đến đây, vi phạm bí mật của nhóm rồi.

Được gặp mặt đủ cả bọn, Sơn "mặt già" mừng ra mặt, nó chào hỏi rồi rít, lần lượt bắt tay từng đứa một như người lớn. Còn bốn cậu nhà ta - Sơn, Sáng, Quang, Tùng - tuy cũng vui vẻ "đáp lễ", nhưng liền sau đó, chẳng ai nói câu nào, cứ im lặng kín đáo nhìn nhau vẻ khó hiểu. Lại thế đấy, dù các cậu đều rất quý và thích tính chàng chủ

quán Karaôkê, song sự có mặt bất ngờ mà không báo trước của Sơn "mặt già" làm các chiến sĩ đặc nhiệm C21 cảm thấy như người đang ẩn mình trốn trong xó tối bị kẻ khác bật đèn phát hiện. Ngoài mặt, các cậu cố giữ vẻ bình thường, mà trong bụng thì âm ức khó chịu lắm. Minh "tổ cú" hiểu được tâm trạng của các bạn qua ánh mắt và cử chỉ mỗi đứa, đợi cho Sơn "mặt già" cùng ngồi xuống, nó phá tan không khí im lặng, giới thiệu :

- Đây là Sơn "mặt già", các cậu biết cả rồi. Nhưng hôm nay tớ dẫn Sơn ra đây để nói với các cậu điều mà tớ đã hứa hôm trước: Cậu chủ quán Karaôkê này chính là thủ phạm đã viết lá thư nặc danh bỏ vào "hòm thư lưu" của chúng ta !...

Sơn "mặt già" tái mặt vì bất ngờ, gãi đầu gãi tai một lúc, rồi nó lấy lại bình tĩnh cũng rất nhanh, nói :

- Cậu nói gì, tớ không hiểu...

Minh "tổ cú" nghiêm giọng :

- Thôi, đừng có vờ vĩnh, cậu hãy nói thật đi, không qua được mắt tớ đâu. Tớ đã có đủ bằng chứng để kết luận tác giả của bức thư không ký tên ấy lại chính là cậu... Chúng tớ đang chờ sự thành khẩn của cậu đấy...

Sơn "mặt già" vẫn chưa chịu thua :

- Quả thật, tớ không hề biết hòm thư lưu với bức thư nào cả !

Không biết thực hư ra sao, bốn cậu kia chỉ nhìn nhau rồi lại nhìn Minh "tổ cú" vẻ khó hiểu. Phải công nhận cây bút máy và hai cái bánh bao đối với các cậu trong vụ này mang một ý nghĩa lớn hơn nhiều lần "giải thưởng" vật chất ấy. Bốn cậu, như chúng ta đã biết, kể cả Sơn "sợ" võ sư lớp trưởng, cũng đều đã tìm đủ mọi cách, mò mẫm, suy đoán nhưng chưa anh nào thu được kết quả gì, cái ước mơ trở thành "Slôc-hôm" của nhóm vẫn treo lơ lửng trên đầu, tưởng có thể với được ngay mà nào có dễ. Nay, thấy Minh "tổ cú" tuyên bố đã tìm ra thủ phạm, lại bất ngờ đưa Sơn "mặt già" ra đây, ai nấy đều ngạc nhiên. Chúng im lặng theo dõi cuộc đối chất, mà trong thâm tâm (không biết như thế có là xấu không ?) tình thực anh nào anh nấy cũng chỉ mong ông "chỉ huy trưởng" Minh tên tò thất bại, để thủ phạm viết lá thư vẫn là một "ẩn số" trong cuộc ganh đua tìm kiếm. Đã có vài cái nháy mắt, bĩu môi, cái ngón tay "chỉ" vào sườn nhau, cái lắc đầu nhẹ nhẹ như muốn nói "không ăn thua gì rồi bố "tổ cú" ời ! Phải có bằng chứng chắc chắn mới kết tội người ta được chứ !..."

Minh "tổ cú" vẫn tự tin và bình tĩnh, nó hất hàm hỏi Sơn "mặt già" :

- Thế nào ? Vẫn còn ngoan cố hả. Cậu vừa nói không hề biết gì về bức thư ?... Vậy

cậu hãy giải thích cho bọn tớ biết sau khi xem kỹ hai nét chữ này...

Nói rồi, Minh lôi trong ngực áo hai tờ giấy đã photôcopy, giơ ra trước mặt Sơn "mặt già", nói :

- Đây là lá thư nặc danh mà chúng tớ nhận được, còn đây là tờ bài kiểm tra "ngữ pháp" của chính cậu... Cả hai đều có chung đặc điểm nét chữ, và hai bản chính đều cùng viết bằng một thứ mực, vậy cậu còn chối cãi được nữa không ?

Sơn "mặt già" cầm hai tờ giấy tròn mắt nhìn : nét chữ trên hai tờ giấy giống nhau như đúc ! Bất ngờ quá, ra cậu đặc nhiệm "nòi" này có thừa "ma lạnh" và tay nghề để điều tra mọi thứ. Đã đến nước này thì có mà chối đàng trời. Mắt vẫn nhìn xuống hai tờ giấy, nó mỉm miệng cười, nhỏ nhẹ và then thùng :

- Giỏi ! Giỏi thật ! Vậy là các cậu đã biết cả rồi, tớ làm sao mà chối nổi nữa. Tớ... xin nhận : chính tớ đã viết lá thư này...

Cả bốn cậu trình sát - Sơn, Sáng, Quang, Tùng - lại một lần nữa nhìn nhau, nhưng lần này vì thán phục Minh "tổ cú" nhiều hơn là ngạc nhiên. Đặc biệt là lớp trưởng Sơn "sọ", nó thậm tiếc đã không nghĩ ra phương pháp đơn giản này, và bây giờ thì nó mới hiểu vì sao sát sạt tét Minh "tổ cú" lại tỏ ra chăm học môn "ngữ pháp" đến thế.

Thấy nó đến mượn tập bài kiểm tra, mình đã thấy là lạ, ai ngờ... bằng chứng trong tay mình lại đi giao hết cả cho nó. Tiếc ời là tiếc...

Sau đấy, phải nói chưa từng có cuộc "đối chất thủ phạm" nào lại kết thúc lạ lùng như thế. Cả bọn xông vào Sơn "mặt già" vò tóc, béo tai, cấu chí loạn xạ cả lên. Quang "sọt" luôn cả bàn tay lạnh như đá vào cổ áo Sơn "mặt già" làm cho cu cậu vừa ngật nghẻo cười vừa nhăn nhó kêu oai oái.

Tùng "khểnh" hỏi :

- Thế làm sao mà cậu biết được nơi đặt "hòm thư lưu" của bọn tớ ?

Sơn "mặt già" đáp :

- Liên mấy ngày, giờ ra chơi, tớ đi tìm các cậu khắp sân trường không thấy. Cuối cùng, sắp trống vào, mới thấy các cậu (tất nhiên khi thì Tùng, khi thì là Quang, Sáng...) đi về từ phía gốc nhãn cuối sân. Tớ để ý theo dõi, nấp tít ngoài mép tường khối 8, thấy cậu nào cũng đi về chỗ ấy, thò tay xuống... Khi biết được đấy là chỗ để thư, tớ cũng "máu" lên làm một lá, vừa muốn giải bày vài tâm sự cùng các cậu, vừa để trêu逗 các cậu chơi... Cũng nghĩ các cậu khó mà đoán nổi, nào ngờ...

Cả bọn còn hỏi han, chuyện trò trên trời dưới bể một hồi, quên hẳn chuyện lá thư từ

lúc nào. Cuối cùng, Sáng "lợn" đứng lên tuyên bố :

- Bây giờ, trở lại vấn đề lá thư nặc danh, thủ phạm đã tìm ra lại không phải ai xa lạ. Chuyện nội dung của bức thư ta sẽ bàn vào một dịp sau. Tiện thể có Sơn "mặt già" ở đây, tớ thông báo luôn : Chúng tớ đã thỏa thuận quy định : Ai tìm ra "tác giả" bức thư sẽ được thưởng cây bút máy "xịn" và hai cái bánh bao. Giải thưởng do cả nhóm góp lại cộng thêm cả đương sự là "thủ phạm" nữa để trao cho người "thắng cuộc" - tức là Minh "tổ cú" đây - đã có công tìm ra... cậu đấy... Vậy cậu cũng có nghĩa vụ đóng góp một suất...

Sơn "mặt già" hớn hờ :

- Ô kê, tớ xin nhất trí cả hai tay...

Sáng "lợn" tiếp luôn :

- Và nếu cậu có nhã ý khao tất cả một châu bánh gối, thì càng tuyệt vời hơn nữa...

- Ô kê, thế thì vui quá... - Sơn "mặt già" vui vẻ thực sự.

Cả bọn vỗ tay một hồi, rồi mới hỉ hả giải tán.

TỪ HAI BÀI KIỂM TRA GIỐNG NHAU

Theo như đã thỏa thuận với nhau thực hiện sáng kiến của Sơn "sọ" lớp trưởng hồi trước tết, các trinh sát đặc nhiệm C21 bắt tay vào công tác giúp đỡ các bạn học kém trong lớp. Riêng Quang "sọt" còn nhận giúp đỡ thêm Sơn "mặt già", bởi kỳ thảo luận của toàn nhóm vừa rồi, khi bàn đến việc kết nạp cu chủ quán Karaôkê vào "tổ chức" của mình, quá nửa ý kiến kiên quyết bảo vệ nguyên tắc của nhóm đề ra : chỉ thu nhận "trinh sát" mới với điều kiện học từ trung bình trở lên.

Ngay sau hôm Quang "sọt" gặp Sơn "mặt già" thống nhất lịch học nhóm (gồm Quang, Công - một cậu có mẹ bán hàng cơm ở chợ, và Sơn), đồng thời truyền đạt lại ý kiến của nhóm, Sơn "mặt già" gật đầu lia lịa:

- Nhất trí ! Chính tớ cũng đã tự nhận xét trong lá thư viết cho các cậu hồi ấy rồi còn gì. Và tớ cũng đã hứa sẽ cố gắng, các cậu cứ yên tâm. Nếu tớ còn bị điểm kém ở

bất cứ môn nào, tự tớ sẽ không dám gặp mặt các cậu nữa.

Thế là cứ chiều chiều, từ 1 đến 3 giờ - giờ quán hát của Sơn thường chưa có khách - ba đứa đều đặn tập trung ngay tại nhà Sơn "mặt già" học bài, làm bài tập và trao đổi những phần còn chưa rõ, chưa hiểu trong các môn học hôm sau. Kết quả thật bất ngờ và khả quan, trong tuần lễ thứ nhất, Sơn "mặt già" lĩnh ngay 4 điểm 7 và 1 điểm 8 môn hóa học. Cô giáo chủ nhiệm, và đặc biệt là cô Thanh dạy hóa liên tục biểu dương Sơn về sự tiến bộ vượt bậc này. Riêng cán sự hóa Quang "sọt" thì khỏi nói, vênh mặt trước các trình sát đặc nhiệm như vừa lập một chiến công, không kém gì cái ngày tìm ra thủ phạm của vụ án trên trần nhà đạo trước. Rồi đến lượt Công, cậu học sinh sắp suýt soát rơi vào diện "cá biệt" của lớp, cũng đã nhúc nhích đạt những điểm 5, điểm 6, đôi lúc cả điểm 7 nữa.

Thành tích của Quang "sọt" như kích thích cả bọn "ganh đua", liền thời gian sau, lần lượt Hà, Thuận, Thắng, Thành, Đào, Thu, được sự giúp đỡ và duy trì giờ giấc học bài ở nhà của các bạn nhóm S'MQT, đều đã đạt điểm trên trung bình và khá. Lớp 7Z3 được nêu tên trước toàn trường vào các sáng thứ hai hàng tuần, sau lễ chào cờ. Cô Hà chủ nhiệm phấn khởi và tự hào vì lớp đã

"thanh toán" hết học sinh yếu kém. Nhưng thực ra, cô cũng chưa hiểu nguyên nhân nào đã đưa lớp đạt thành tích ấy.

Sơn "sợ" hỏi ý kiến toàn nhóm "có nên báo cáo với cô việc làm của tụi mình không?", Sáng "lợn" phát biểu ngay :

- Nên quá đi chứ, thành tích chứ có phải khuyết điểm gì đâu mà giấu ! Nếu không cho cô biết, thì hóa ra chúng mình "áo gấm đi đêm" à ?

Cả 5 chàng đều đồng ý với ý kiến của Sáng. Nhưng giờ ra chơi ngày thứ bảy, khi cô Hà tập trung cán bộ lớp để hội ý, chuẩn bị cho tiết "sinh hoạt" cuối tuần, thì xảy ra một chuyện thể này.

Sau khi cô chủ nhiệm tỏ ý vui mừng trước bước chuyển biến về học tập của lớp, biểu dương kết quả tiến bộ của các bạn trước đây thuộc loại yếu và trung bình, giọng cô trầm xuống về không vui, nói :

- Có một hiện tượng xảy ra làm cô không hài lòng và rất buồn. Cô muốn nhờ các em tìm nguyên nhân giúp lớp ta khắc phục. Nếu không uốn nắn ngay, e sẽ nguy hại đến chất lượng học tập của chính các em vừa mới vươn lên, và tất nhiên, của chung cả lớp ta nữa...

Ban cán bộ lớp im lặng, hồi hộp nghe cô giáo nói. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra mà giọng cô nghiêm trọng đến thế ? (nhân

đây, cũng xin nói thêm, ban cán bộ của lớp gồm 1 lớp trưởng, 2 lớp phó, 5 tổ trưởng, 5 tổ phó. Trong danh sách này, nhóm S²MQT chỉ có mặt 3 mong : Sơn "sợ", lớp trưởng; Tùng "khềnh" và Minh "tổ củ" cùng là tổ trưởng).

Im lặng một lúc, cô Hà nói tiếp :

- Giờ kiểm tra môn Vật lý sáng thứ tư vừa qua, cô giáo viên bộ môn vừa phản ánh với cô về kết quả bài làm của lớp. Nói chung, các em làm bài tốt, không có điểm dưới trung bình. Chỉ riêng có một trường hợp cần phải làm rõ : Bài làm của Thắng, cậu học sinh mới vươn lên trung bình đợt vừa qua, đạt 9 điểm. Song, nếu chỉ như vậy chưa có gì đáng nói, chúng ta còn có thể mừng cho cố gắng của Thắng nữa kia. Có điều, sau khi chấm xong bài cả lớp, cô Liên phát hiện bài của Thắng và bài của Phong, ngồi bàn dưới, giống nhau từ cách trình bày đến từng dấu chấm, dấu phẩy. Thường thì, cũng có những trường hợp ngẫu nhiên vẫn xảy ra ở những em có sức học ngang nhau. Nhưng điều đáng chú ý là, cả hai bài đều mắc những lỗi giống nhau ở phần "thí nghiệm tự chọn" chứng minh cho định luật "quán tính" và "rơi tự do". Theo kinh nghiệm nhiều năm dạy học, chúng tôi cho rằng : đây chắc chắn là một hành động "quay cóp" hoặc chuyển bài làm cho nhau

chép. Song, việc đáng quan tâm hơn cả, theo cô Liên nói, Thắng và Phong trước nay đều chưa bao giờ đạt điểm khá môn Vật lý, nên có thể suy luận : một người thứ ba nào đó đã "cung cấp" bản nháp hoặc đáp án cho hai cậu này, còn hai chàng lười kia thì như một cái máy, chỉ biết chép lia chép lia "sao y bản chính" mà không cần biết đúng sai gì cả...

Cả hai bài, cô Liên vẫn cho điểm 9 và báo lại để lớp theo dõi, nhắc nhở. Cô không muốn làm các bạn xấu hổ và hụt hắng trong cái "đà" đang vươn lên tiến bộ này. Cô giao cho Sơn lớp trưởng việc nhắc nhở và phân tích để các bạn ấy rõ : hãy cố gắng phấn đấu bằng chính nỗ lực của mình. Kết quả thế nào báo cho cô biết, buổi sinh hoạt hôm nay cô sẽ không đưa việc này ra lớp nữa. Còn việc thứ hai cô giao cho Tùng, tổ trưởng tổ 5, em điều tra giúp lớp tìm ra người thứ ba đã truyền "tài liệu" cho hai cậu này. Lưu ý đây ít ra phải là đối tượng học khá môn này đây...

*

Việc cô giáo giao cho lớp trưởng, Sơn "sợ" tiến hành trôi chảy, êm ru, và còn kết quả nữa. Vốn là cán sự văn, nhưng môn lý Sơn học cũng không phải loại thường, song

phải nói, tài "thuyết khách" thu phục đối tượng của tay võ sư này cũng khá ra phết.

Tan buổi học, Sơn "sợ" lăn la bám sát tìm lý do về cùng đường với Phong. Biết cậu là một "cây" chơi trò chơi điện tử, Sơn cà kê đủ thứ chuyện về các loại trò "Ninja", "Tennít", "đá bóng", "đua mô tô", "chiếm pháo đài", "vượt cửa ải", v.v... cứ y như mình cũng là dân "sành" và chịu chơi món này lắm. Còn cu Phong, như vợ được ông bạn vàng cùng sở thích, nó say sưa phổ biến những kinh nghiệm bấm nút, "lên bàn", giành điểm... mà chỉ mấy đứa đã ngồi mòn ghế ở các hàng trò chơi điện tử mới biết nổi. Sơn tặc lưỡi thán phục, tìm cách gợi mở :

- Cậu "siêu" thật, trò gì cũng biết, thế cậu học bài vào giờ nào mà kiểm tra vẫn toàn đạt điểm khá cả ?...

- Ôi dào, mình có học hành gì đâu, hôm nào có bài tập, đến sớm mượn vở chúng nó chép, thế là xong ! Có bao giờ mình được đến bảy điểm đâu"...

- Thế còn bài kiểm tra làm tại lớp ?

- Cũng thế thôi !

- Nghĩa là cậu cũng chép của...

- Tất nhiên, thậm chí mình còn nộp bài trước giờ là đằng khác...

Sơn "sợ" ngạc nhiên trước cách trả lời tỉnh khô của Phong, xem ra cu cậu chẳng hề

ngượng chút nào về việc làm của mình. Sơn đi thẳng vào vấn đề :

- Bài kiểm tra lý vừa rồi, cậu được 9 điểm, biết chưa ?

- Chưa ! 9 điểm à ? Thật không ?

- Thật, chính mắt tớ nhìn thấy ở bàn cô Liên mà... Thế bài ấy cậu cũng "quay phim" nốt à ? Của ai mà giỏi vậy ?

- Của thằng Thắng bàn trước. Nhưng nào cũng có phải nó làm đâu. Lúc ấy, tớ đang bí quá, chợt thấy có ai đó đằng sau ném cho nó viên giấy, biết là "phao cấp cứu" rồi, tớ thò chân gãi lưng cậu ta, thế là nó chép xong, chuyển xuống cho tớ "quay" tiếp. Không ngờ lại được 9 điểm, chứng tỏ thằng ôn nào ném bài cho nó cũng học rất "mả" môn lý này.

Sơn "sợ" à lên một tiếng khe khẽ, quá nửa sự thật đã tìm ra trong chốc lát làm nó phần khởi, hứa sẽ chiêu đãi Phong một tiếng trò chơi điện tử vào chiều chủ nhật tới. Trên đường về, Sơn nghĩ : "Phong chép bài của Thắng, Thắng lại nhận "phao cấp cứu" của người nào đó ở dưới ném lên, vậy kẻ thứ ba đó là ai nhỉ ?". Sơn nhắm mắt tưởng tượng để nhớ lại từng người ngồi ở mấy dãy bàn sau Thắng và Phong. Rà đi soát lại vẫn không có anh nào đáng mặt xếp loại khá khá về môn vật lý cả, ngoài Sáng "lợn" - cán sự lý của lớp. Lạ nhỉ, không lẽ lại là nó ?

Như nhớ ra điều gì, Sơn "sợ" dừng lại, ngồi xuống bên mép hè, giờ cuốn sổ con, lật xem. Đây rồi, buổi họp mặt cuối năm của nhóm đặc nhiệm C21, theo đề nghị của Sơn, cả nhóm đã nhất trí nhận giúp đỡ các bạn kém trong lớp vươn lên trung bình và khá. Trang sổ còn ghi rõ phân phân công : Sơn giúp Hà, Thuận; Minh giúp Thành; Sáng giúp Thắng... Thôi, thế là rõ "đuối đuôi con nòng nọc" rồi : thủ phạm lại chính là quân ta chứ không phải ai khác, chắc cu Sáng "lợn" quá cuống cuống chạy theo "thành tích", sợ tay Thắng - đứa đã được phân công giúp đỡ - bị điểm "tụt", nên đã liều mạng ném giấy "cấp cứu" cho nó. Bậy thật ! Thằng cha này lại dám giờ trò "qua mắt" cả nhóm đây...

Nghĩ đến đây, Sơn đứng dậy quay lại, toan đi đến nhà Sáng, "phải bắt nó tự thú nhận hết tội lỗi này. Trinh sát đặc nhiệm mà hành động gian trá để chạy theo thành tích thì hậu quả sẽ nguy hiểm khôn lường". Nhưng đi được mấy bước chẳng hiểu nghĩ sao, Sơn "sợ" đi chậm dần, rồi quay về. "Dù sao, thì đấy vẫn chỉ là suy đoán. Chưa thể kết luận chắc chắn Sáng "lợn" là thủ phạm ném bài trong giờ kiểm tra được. Mình chưa có đủ bằng chứng..."

CHUỘC LỖI BẰNG...

ĐIỂM 10

Chiều hôm ấy, Sơn "sợ" chưa vội báo cáo những điều tìm biết được về hai bài kiểm tra giống nhau cho cô giáo. Nó giở sổ "công tác lớp" tìm địa chỉ, rồi quyết định đến nhà Thắng để điều tra thêm về cái "phao" cấp cứu cậu ta nhận được trong giờ kiểm tra lý.

Sau mấy tiếng gõ cửa, Sơn giật mình đến nỗi không biết xử trí ra sao : người ra mở cửa lại chính là Sáng "lợn". Bên trong, Thắng đang ngồi bên bàn học, sách vở của hai đứa còn đang mở bày khắp bàn. Riêng việc này đủ biết Sáng chấp hành sự phân công và duy trì giờ giấc học tập với Thắng rất nghiêm túc, cho nên Sơn "sợ" càng khó nói hơn, cứ ấp úng mãi mới nghĩ ra lý do hợp lý cho sự xuất hiện của mình :

- À... ừ... mình có việc đi qua, nhân tiện ghé vào thăm các cậu... học bài...

Thấy ông lớp trưởng đến, Thắng lại đang làm bài tập, cậu ta nghĩ Sơn đi kiểm tra theo lệnh của cô giáo, nên ra đón chào chỉ và miệt mài lắm, tuy nhiên nó vẫn bỏ

bút đứng dậy rót nước mời "khách" đang hoành và trình trọng.

- Các cậu đang làm bài tập gì ? - Sơn hỏi.

- Vật lý - Thắng đáp.

(May quá - Sơn nghĩ thầm), nhưng Sơn vẫn làm ra vẻ vô tư và tự nhiên, nhắc nhở :

- Mặc dù tớ biết cậu Sáng đây là cán sự lý của lớp, nhưng không có nghĩa là Sáng chỉ giúp Thắng học môn này, mà tất cả các môn khác cũng đều phải làm bài và học bài chu đáo nữa đấy...

Sáng "lợn" nhanh nhẩu :

- Tất nhiên rồi, mai có Toán, Sử, Sinh nữa, nhưng cậu ấy đều đã soạn bài và làm bài xong rồi, giờ làm đến Lý...

Thắng tiếp luôn rất tự nhiên :

- Mới lại môn này, tớ cũng chưa hiểu lắm, nên muốn dành nhiều thời gian hơn để cậu Sáng giảng lại hộ...

Sơn "sợ" chớp được thời cơ, khai thác ngay :

- Vậy bài kiểm tra lý vừa rồi cậu có làm được không ?

Thắng thoáng đỏ mặt, bối rối, nhưng nó cũng chống chế thật nhanh :

- Làm được... phần ấy thì tớ lại hiểu nên không lo lắm...

Sơn hơi liếc sang Sáng để theo dõi thái độ của ông cán sự, nhưng thấy nó vẫn thần

nhiên như không, chẳng một biểu hiện chột dạ hay giật mình gì. "Thằng cha này thần kinh vững thật, chạm nọc rồi mà mặt vẫn lạnh như tiền !... Hay là... cũng có thể nó chẳng dính dáng gì đến vụ này ?"... Nghĩ vậy, Sơn tìm cách thăm tra kiểu "nghệp vụ trinh sát" hơn :

- Này, tớ hỏi, có thật cậu làm được bài ấy không ? Bài kiểm tra vừa rồi ấy...

Thắng nhìn Sơn, "không hiểu lớp trưởng đã biết được chuyện gì mà chừng như nó đang muốn dò xét mình ? Yếu bóng vía là chết đây", nó trả lời cứng :

- Thì làm được tớ mới nói được, không tin mai cô trả bài thì các cậu sẽ biết...

Sơn vẫn chưa chịu thua :

- Vậy bây giờ thế này : cậu Sáng còn nhớ đề bài không ?

- Sao lại không, tất cả các đề tớ còn thuộc hết và làm sẵn đáp án là khác. Đề hôm vừa rồi có ba phần, phần thứ nhất... - Sáng lần lượt đọc lại trôi chảy từng câu rất chính xác.

Sơn nói ngay :

- Thôi, được rồi, bây giờ cậu Thắng lấy một tờ giấy, còn Sáng đọc lại đề bài. Chỉ cần làm một câu, phần ba - phần "thí nghiệm tự chọn"... để cậu Thắng làm ngay trong 15 phút, liệu Thắng có làm được không ?

Sáng "lợn" hoan nghênh :

- Hay lắm, thử xem, một hình thức học rất hay, chắc là cậu Thắng làm ngon...

Thắng cũng đành liều mạng nhận :

- Sẵn sàng, tớ sẽ làm ngay !...

Thế là 15 phút kiểm tra bài được thực hiện. Sáng đọc đề bài, Thắng chép, còn Sơn thu hết sách và đáp án gấp xếp gọn lại...

5 phút, 10 phút, rồi 15 phút trôi qua, Thắng hết nhìn lên trần nhà lại di di ngón tay xuống mặt bàn, rồi cắn bút, gãi đầu... tờ giấy trước mặt vẫn chỉ đọc mấy dòng chép đề, phần "bài làm" còn trắng nguyên. Sơn "sợ" đã phân nào hiểu thực chất kiến thức anh chàng ba hoa này, nhưng nó vẫn cố động viên :

- Cứ bình tĩnh, kể ra nếu kiểm tra ở lớp thì cậu đã phải nộp giấy trắng và yên trí lĩnh một cái "gậy" rồi đấy, song, cho cậu thêm 15 phút...

Rồi mười lăm phút nữa cũng trôi qua, nhưng tờ giấy dưới tay Thắng vẫn chẳng có thêm chữ nào, giờ nó mới luống cuống và xấu hổ thực sự, hai tai đỏ lù. Điều đó làm Sáng "lợn" ức lắm, trán nó toát mồ hôi hột, mặt hơi may mảy, quát lớn :

- Con vịt ! Bao nhiêu buổi tao giảng lại bài này mà để "trôi" hết rồi à !... Không làm được thì vứt... mẹ nó bút đi cho nhanh. Cắn mãi, cắn mãi... Đã thế mà còn xoén xoét "Tớ làm được, phần đấy tớ hiểu..." Tinh

tương ! - Sáng méo miệng cố kéo dài giọng bắt chước Thắng.

Sơn thấy vậy, chen vào :

- Thôi, không hiểu hay chưa hiểu bài thì lại học tiếp, ôn tiếp đến hiểu và thuộc thì thôi... Nhưng tớ muốn các cậu giải thích (Sơn nhấn mạnh hai tiếng "các cậu") vì sao bài kiểm tra vừa rồi - chính bài mà cậu Thắng vừa chịu "bó tay" đấy - cậu Thắng lại được điểm 9 ?

Sáng "lợn" ngạc nhiên :

- Sao ? Có điểm rồi à, sao cậu biết ?

- Cô Liên chưa trả bài, nhưng đã chấm điểm xong. Cậu Thắng không hiểu và thuộc bài, như Sáng vừa thấy đấy, mà được 9 điểm !... Đó cũng chính là lý do hôm nay tớ đến đây. Các cậu giải thích đi...

Chừng như thấy trong cậu cuối cùng, Sơn có ý gì đó như "ám chỉ" cả mình, Sáng trợn mắt bảo Thắng :

- Sao câm như hến thế ! Nói ra đi, cậu chép bài của ai ? Hay lại mở sách "quay phim" phải không ?

Đã quá biết tính chàng cán sự vật lý - thông minh, học giỏi nhưng cũng cục cằn, thô lỗ chẳng ai bằng, lại loảng thoảng nghe nói dạo này nó cũng học võ thuật, "dữ đòn" ra phết. Thằng này mà "ba máu sáu cơ" lên là nó "tương" như chơi, Thắng tái mặt, run cầm cập. Biết khó thể chối cãi quanh co

nổi hành động của mình, Thắng lập cập đáp:

- Hôm đó... hôm đó... tớ chép bài của...

- Của ai !? - Sáng giục già.

- Của... đáp án các bài tập...

Như không thể chịu được nữa, Sáng làm âm lên :

- Này, tao nói cho mà biết, mày mà vẫn tìm cách nói dối thì đừng có trách tao ! Mày vừa nói gì, đáp án nào, của ai. Tất cả đáp án tao cho chép, trước buổi học hôm ấy tao đã kiểm tra thu giữ tất cả rồi, mày tưởng tao "khờ" lắm hả...

Thắng sợ quá, líu lưỡi trình bày :

- Đáp án của cậu thật mà... nhưng lại do cậu Phong "ném" cho tớ...

- Trời ơi ! Nói thế mà cũng nghe được. Đáp án của tao mà lại do thằng Phong ném cho, mày có bị thần kinh không đấy ?

Thấy không khí bắt đầu có vẻ bất hòa, lại cũng biết tính Sáng "lợn", không "hăm phanh" khéo mà nó đâm cu Thắng thật, Sơn "sợ" xen vào :

- Bình tĩnh, bình tĩnh cậu Sáng, cứ để cho Thắng nói hết đã... cậu Thắng tiếp đi. Đáp án của mình lại do Phong ném cho là sao?

Thắng phân bua :

- Đúng là lần kiểm tra nào, cậu Sang cũng thu hết đáp án không cho tớ mang đến

lớp, hôm sau mới trả lại. Song mấy ngày trước, cậu Phong có sang nhà tớ mượn đáp án về để học. Tớ không ngờ...

- Không ngờ làm sao ? - Sáng hỏi dồn.

- Nó mang đáp án ra... hàng photôcopy, chụp thu nhỏ bằng nửa bàn tay, rồi trả tớ bản chính. Hôm kiểm tra, tớ bí quá, quay xuống, thấy nó hất mặt ra hiệu, có ý hỏi "có làm được không ?", tớ lắc đầu. Thế là nó vo tờ đáp án "ném" lên cho tớ... chép...

Vậy là rõ. Sơn thở đánh phào. Tất cả sự việc chỉ có thế. Suýt nữa thì mình nghi oan cho Sáng "lợn" gian trá "chạy theo thành tích". Lại thêm một bài học nữa đáng nhớ. Trong công tác đặc nhiệm mà vội vàng kết tội người ta theo cảm tính, không đủ bằng chứng, thì "bắt" oan người ngay như chơi... Mà như thế lại hóa ra mình có tội !

Cuối cùng, chừng như cũng nhận thấy việc làm của mình là gian trá và phụ công giúp đỡ của các bạn, Thắng hết lời xin lỗi cả Sáng lẫn Sơn, và hứa từ nay sẽ không bao giờ mắc phải nữa. Thắng chỉ xin các bạn đừng nói chuyện này ra lớp, xấu hổ lắm. Nó cả quyết như "đinh đóng cột" rằng "nếu được như vậy, tớ sẽ xin chuộc lại lỗi lầm này bằng... một điểm 10 Vật lý !"

Và tất nhiên là hai trình sát đặc nhiệm của chúng ta đồng ý rồi. Bởi nhiệm vụ và mục đích việc có giáo giao cho vừa rồi, cũng

chỉ nhằm giúp chính các bạn trong lớp phấn đấu học cho tốt mà thôi.

33

CƠ HỘI THỬ THÁCH THÀNH VIÊN MỚI

Lại nói chuyện Sơn "mặt già", từ ngày bị "hiện nguyên hình" kẻ viết thư nặc danh bỏ vào hòm thư lưu của nhóm S²MQT, nhất lại sau châu bánh rán đái cả bọn "an theo năng lực" ở hàng bà Phao, sự giao lưu với Sơn "sọ", Sáng "lợn", Minh "tổ cú", Quang "sọt", Tùng "khềnh" xem ra gần gũi và thân mật hơn. Ngày nào cũng gặp nhau chuyện trò rôm rả. Và điều đáng mừng nhất cho cả bọn, và cả các thầy, cô giáo nữa, là Sơn "mặt già" đã bắt đầu đi học rất đúng giờ, bài tập làm đầy đủ, thỉnh thoảng trong lớp còn giơ tay phát biểu nữa, điểm tổng kết tháng sau tết Sơn đã đạt trung bình 7,2 - một kết quả bất ngờ khiến cô Hà chủ nhiệm, cô Oanh hiệu trưởng, cô Hoan dạy địa lý phấn khởi lắm. Đặc biệt, điểm tất cả các môn học, Sơn đều đạt trên trung bình, thậm chí có môn

đạt loại khá mới tuyệt chứ, cứ đà phấn đấu này, cuối năm học cậu ta phải lên học sinh giỏi là ít.

Nhưng với riêng Sơn "mặt già", điều nhận thấy đầu tiên sau một chặng cố gắng chăm chú vào học tập là : không có việc gì khó cả, nếu ta tập trung phấn đấu kiên trì và chịu khó là có thể làm được tất cả ! Chỉ còn mỗi một điều làm cậu "chủ quán hát" chưa hẳn vui thật sự là nó vẫn cảm thấy giữa mình và "hội" Sơn - Sáng - Minh - Quang - Tùng hình như vẫn còn cái ranh giới vô hình nào đấy. Đánh rằng từ sau "vụ lá thư", cả bọn đã xích lại gần nhau chẳng còn phân biệt, ý tứ gì, nhưng tuyệt không thấy bao giờ chúng bàn "công việc", gọi là gì nhỉ ?, "điều tra, truy tìm" trước Sơn cả. Với nhóm đặc nhiệm C21 - S²MQT thì tuy rất quý mến "ông chủ hát" tốt bụng và có ý chí cầu thị đầy nhiệt tình, nhưng nguyên tắc vẫn là nguyên tắc, biết làm sao được. Chưa là thành viên chính thức, chưa là trình sát đặc nhiệm thì chưa thể tham gia vào hoạt động của nhóm được. Buổi gặp mặt vừa rồi, nhân Sơn "sọ" báo cáo lại sự việc "hai bài kiểm tra lý" giống nhau, đề nghị chấn chỉnh việc học nhóm của từng trình sát, cả nhóm đã đưa việc kết nạp Sơn "mặt già" ra bàn bạc và xem xét. Minh "tổ cú" nói :

- Tiêu chuẩn đầu tiên là học tập, thì cậu Sơn đã cố gắng phấn đấu, vươn lên nhanh chóng, nay đã suýt soát đạt loại khá của lớp. Điều đó chứng tỏ lời hứa trong lá thư đã được thực hiện nghiêm túc và lòng nhiệt tình được "nhập hội" - theo như cách nói của cậu ta. Còn về khả năng nghiệp vụ trình sát, riêng việc theo dõi biết được bí mật "hòm thư lưu" của chúng mình, tớ cho đã có thể coi là bài sát hạch đầu tiên xuất sắc, ít nhiều chứng minh năng khiếu "hình sự" của Sơn "mặt già". Vậy các cậu cho ý kiến xem, có thể kết nạp cậu ấy vào "đặc nhiệm" được không?

Sau một hồi tranh cãi sôi nổi, kẻ không, người có, Tùng "khềnh" lên tiếng:

- Theo tớ, việc kết nạp thành viên mới là cần thiết, tổ chức nào cũng cần phải phát triển cả về số lượng và chất lượng, nếu không sẽ khó mà tồn tại. Trường hợp cậu Sơn "mặt già" tuy rất nhiệt tình và đã có cố gắng vươn lên trong học tập, nhưng mình là "nhóm đặc nhiệm" cơ mà, như vậy tiêu chuẩn về "nghiệp vụ" cũng cần phải coi trọng. Việc phát hiện ra "hòm thư lưu" kể cũng là khá, song không loại trừ do vô tình, chứ chả có khám phá điều tra gì hết. Vả lại đây mới chỉ là đối tượng "bất động", mục tiêu của trình sát đặc nhiệm là thủ phạm "sống" cơ mà. Cho nên, theo tớ cần phải giao

nhiệm vụ để thử thách về nghiệp vụ, nếu hoàn thành xuất sắc, mới kết nạp!

Lập luận của Tùng "khềnh" dẫu chưa chặt chẽ lắm, cổ tình vẫn có thể bắt bẻ được, nhưng các trình sát nhất trí ngay. Vì thực tình các cu cậu, dù rất quý mến Sơn "mặt già", nhưng chẳng anh nào thích thu nạp một thành viên đặc nhiệm một cách quá dễ dãi như thế cả.

*

Thế là việc xét kết nạp Sơn "mặt già" vào nhóm đặc nhiệm đành gác lại, chờ cơ hội thử thách. Mà thằng cha này số... đen, suốt từ đấy, chẳng thấy xảy ra "vụ án" nào để điều tra cả.

Còn cậu "chủ quán" nhà ta, ngoài mặt tuy vẫn nói cười vui vẻ, nhưng trong bụng còn "bán tín bán nghi" mà chẳng dám nói ra. Cậu quyết định bỏ công tìm hiểu một mình cho rõ thực hư sự việc.

Cuối buổi học ấy, chờ cho tất cả về hết, Sơn "mặt già" nán lại sân trường, tay giả vờ cầm cuốn truyện mở xem. Khi sân trường đã vắng người, và nhất là biết chắc chắn các "đối tượng chủ yếu" không còn ở lại, cậu ta rảo bước ra phía góc nhãn - nơi đặt "hòm thư lưu". Tay vẫn cầm cuốn truyện, ngồi trên bờ gạch quan sát xung quanh, thấy

chẳng còn ai để ý đến mình ở đây nữa, Sơn "mặt già" quờ tay ra sau lưng lần xuống cái hốc đặt thư. Sơn giật mình, không tin ở tay mình nữa, bỏ cả cuốn truyện xuống, chẳng cần giữ gìn bí mật gì, quay lại cúi hẳn đầu xuống mép bờ gạch bao góc nhàn để nhìn : Chỗ cái hốc vẫn để thư dạo trước, ai đã nhét vào đấy một hòn gạch, lại còn chêm, lèn thêm cả đất, đá vào nữa cho kín !

Mặt Sơn buồn rĩ xuống thăm hại. Không còn nghi ngờ gì nữa rồi, nghĩa là "hòm thư lưu" đã bị bãi bỏ từ lâu, có thể ngay từ sau "lá thư nặc danh" của mình bị phát hiện. Rạ chúng nó có tin mình đâu, lộ bí mật là chúng hủy bỏ ngay, mà nào cũng có nói cho mình biết !... Một nỗi buồn mênh mang, khó tả xâm chiếm, Sơn "mặt già" uể oải ra về, dáng vẻ hệt hăng khác hẳn nó trước đây có mươi phút...

Suốt buổi chiều hôm ấy, cả lúc Quang "sọt" và Công đến học nhóm, Sơn "mặt già" cứ lẳng lặng học bài, làm bài chẳng nói câu nào làm cho không khí trầm hẳn xuống. Hai ông bạn thấy vậy chẳng dám hỏi han gì, học xong, rút quân luôn. Ra đến cửa, Quang hỏi nhỏ :

- Hôm nay cậu làm sao thế, mệt à ?

Sơn không nhìn Quang, nói như dối :

- Chẳng làm sao cả ! - rồi như không thể nhịn thêm được nữa, Sơn "mặt già" nói một

mạch - Biết thế này, hồi ấy tớ chẳng dai gì mà dính dáng đến cái "hòm thư" của các cậu cho rách việc... Nhân thế, tớ nhờ cậu về nói hộ với bọn nó : nếu vì tớ đã làm lộ bí mật của các cậu, làm phiền phức, ảnh hưởng đến công việc... thì cứ nói thẳng ra, chứ đừng có ngoài mặt tỏ vẻ thân thiện, còn trong bụng giấu nhau đủ điều...

Quang "sọt" bị bất ngờ quá, ngạc nhiên hỏi :

- Cậu nói gì thế ? Chúng tớ giấu cậu cái gì ?

- Lại còn gì nữa, giấu gì thì tự cậu biết đấy...

- Thì cứ nói ra xem nào...

- ... Cái hòm thư !... Thấy tớ biết, là các cậu "hủy bỏ" luôn ! Thế mà cũng đòi là "tin nhau" mới cả "đoàn kết"...

Nói rồi, Sơn "mặt già" giận dỗi quay ngoắt vào. Cậu sau cùng nó nói bằng giọng hơi nghèn nghẹn. Quang chưa kịp giải thích gì, chỉ cố nói với theo :

- Cậu hiểu lầm chúng tớ rồi, sau này cậu sẽ biết !...

*

Tối hôm ấy, quán Karaôkê nhà Sơn "mặt già" khá đông khách, những tờ giấy đăng ký ghi tên các bài hát dầy kín chữ.

Nhà làm hàng, được ngày "đất khách" như thế, mọi khi Sơn vui phải biết, nhưng hôm nay, việc đó chẳng hề làm nó thay đổi được nét mặt buồn thiu vì câu chuyện ban chiều với Quang. Thực tình Sơn nào có định nói ra điều đó, buồn cười lắm. Chơi với bạn, bạn có quý và tin mình hay không, là do chính tư cách và lòng chân thành của mình chứ. Làm sao ta có quyền trách bạn ? Sơn biết như vậy, nhưng nó đã trót nói mất rồi, lời nói sao lấy lại được. Cho nên, cậu ta cứ ỉu xiu xiu, trong khi các bài hát, bản nhạc liên tiếp sôi động, ồn ào không dứt...

Bỗng có tiếng chuông điện thoại đổ hồi. Sơn "mặt già" uể oải nhấc máy. Đầu dây bên kia, giọng Minh "tổ cú" hồ hởi và vội vàng :

- A lô ! Sơn đấy phải không ? Có việc cho cậu rồi đấy. Ngày mai chủ nhật, đúng 10 giờ sáng, cậu đến chỗ chúng tớ, ở điểm... mấy cây xà tập thể thao, cậu lạc bộ người cao tuổi khu C lần trước ấy (Minh toan nói "điểm hẹn" theo thói quen trong nhóm, nhưng kịp nhớ ra : Sơn "mặt già" đã biết các quy định gì đâu)... Nhớ nhé ! Vụ này chúng tớ quyết định giao hoàn toàn cho cậu...

Minh "tổ cú" chỉ nói có thế, rồi bỏ máy. Còn Sơn "mặt già", chắc chẳng nói các bạn cũng đoán ra nét mặt nó thay đổi 180 độ, rạng rỡ hẳn lên. Giá có mấy ảnh đèn pơ-lát

lúc đấy mà chụp, chàng "chủ quán" của chúng ta phải "trẻ ra" ít là 5 tuổi. Suốt từ lúc nhận cú điện thoại của Minh đến khi hết khách, dọn hàng, Sơn luôn miệng huýt sáo nho nhỏ bài "Con kênh ta đào..." thật là vui vẻ.

34

NHỮNG GIÀN ẰNG-TEN THIỆT CHẤM TỬ

Thì ra, sau buổi học nhóm chiều hôm ấy ở nhà Sơn "mặt già", nghe ông "chủ quán" mắng mỏ mà không để cho bạn kịp thanh minh, giải thích gì, Quang "sọt" cũng buồn và tự thấy như mình cũng có lỗi trong việc này, nó chưa về nhà vội mà rẽ vào câu thang lên nhà Minh, định bụng sẽ kể hết lại cho cậu "chỉ huy trưởng" mọi chuyện, rồi đề nghị khẩn trương xem xét để kết nạp Sơn "mặt già" càng nhanh càng tốt...

Cửa nhà Minh "tổ cú" mở toang, tiếng mấy người lớn nói xôn xao ở buồng tiếp khách bên ngoài. Quang bước vào, thấy Minh ngồi trên chiếc ghế sa-lông, xung

quanh là ba vị khách - đều là các cô, bác hàng xóm trong khu nhà mình cả, câu chuyện đang sôi nổi lắm. Một bác nói :

- Thảo nào, vô tuyến nhà tôi mấy hôm nay cứ bị "chồng hình", nhiều lúc lại nhập nhằng, trôi hình... cứ nghĩ là do đài phát...

Một cô nữa tiếp :

- Mà có đáng bao nhiêu mấy cái ống chân tử... bậy bạ thật ! Không biết trẻ con khu mình hay khu nào đến...

- Ban đầu, vô tuyến nhà tôi cũng thế, cứ trôi, nhòe, cả nhà cho là gió thổi rung cái dây trên giàn ăng-ten... Sáng nay, gặp cô Hoà, bác Tú đây, rồi cả chú Lâm ở cầu thang bên kia nữa, nói ti-vi nhà mình cũng thế, tôi đâm nghi nghi, nhân lúc xuống chợ đứng từ xa ngó lên : thì thấy các giàn ăng-ten trên tầng thượng đều bị mất thiếu chân tử, cái thì mất một, cái mất hai- ba ống liền... Như vậy, có kẻ đã trèo lên đó tháo trộm... nhất định là như thế...

- Khu nhà mình có bố cháu là công an phường, các bác đến phản ánh lại hiện tượng đó để bên công an có biện pháp ngăn chặn và tìm ra tụi trẻ hư nào đã làm việc đó, bởi nếu không răn đe, khu tập thể này có bao nhiêu nóc nhà, bao nhiêu giàn ăng-ten, chúng sẽ quen mui "vật" hết mất... Bán cho đồng nát chắc cũng chẳng được bao nhiêu, nhưng chủ yếu là ngăn ngừa và giáo

dục con cái nhà ai đó hư hỏng. Tất mắt, tờ hào từ những cái nhỏ nhỏ, nhưng nếu không nghiêm khắc, đó chính là mầm mống để dẫn chúng đến phạm pháp sau này. Không thể coi thường được... Các bác đây, đại diện cho tất cả những nhà có giàn ăng-ten ti-vi trên sân thượng, nhờ cháu về nói lại với bố vụ việc đó...

Minh "tổ cú" luôn miệng "dạ, vâng" ra dáng người lớn lắm. Tiễn các cô bác ra cửa, nó còn nói :

- Các bác cứ yên tâm, cháu sẽ truyền đạt lại toàn bộ sự việc này với bố cháu... - Rồi cao hứng, nó nói luôn - Chúng cháu hứa nhất định sẽ tìm ra thủ phạm lấy cắp chân tử ăng-ten khu nhà mình...

Khách về rồi, nghĩ lại mới biết mình quá "bốc đồng", Minh lấy tay che miệng, quay lại nhìn Quang "sọt" :

- Chết, sao mình lại nói thế nhỉ ?

Nhưng thấy Quang hầu như cũng không để ý, Minh lảng chuyện luôn, hỏi :

- Cậu qua tớ có việc gì đấy ?

Quang "sọt" kể lại tỉ mỉ chuyện ở nhà Sơn "mặt già" chiều nay, ái ngại nói :

- Tội nghiệp, thằng ấy nó nhiệt tình quá đâm ra nghi ngờ cả chúng mình. Có lẽ kỳ này...

Minh cướp lời ngay :

- Thì đây, bây giờ có việc rồi đấy, cậu cũng vừa chứng kiến còn gì, có kẻ nào đó đã lên nóc nhà lấy trộm chấn tử ăng-ten máy thu hình của nhiều gia đình. Dù mỗi giàn chỉ mất một, hai ống nhôm con, giá trị vật chất không lớn, nhưng người dân đã phản ánh với bố tớ - nghĩa là với cơ quan công an, với sự tin tưởng và trông cậy được bảo vệ... nên nhất định phải tìm ra thủ phạm, không vì việc nhỏ mà xem nhẹ, coi thường. Trình sát đặc nhiệm hình sự phải bảo vệ cuộc sống bình yên của mọi người...

Hai cậu ngồi chụm đầu hội ý một lát, rồi quyết định giao vụ này cho Sơn "mặt già" điều tra - coi đấy là bài sát hạch thử thách trước khi xét kết nạp làm thành viên của nhóm đặc nhiệm C21.

*

Kể ra thì cả Minh "tổ cú" và Quang "sọt" đều biết giao vụ này cho Sơn "mặt già" là quá... "hóc", chẳng dễ dàng, ngon lành gì cho lắm, thậm chí nghĩ cho kỹ, còn cảm thấy như cứ ngưỡng ngược thế nào ấy. Này nhé, vụ việc thì xảy ra ngay trên nóc nhà hai đứa - Minh và Quang, mà lại để cho ông "chủ quán hát" ở cách xa đến mấy dãy nhà, sang điều tra, truy tìm thủ phạm thì có khác gì đánh đổ nhau, đẩy việc khó cho bạn. Nhưng

rồi suy đi xét lại, hai đứa nghĩ : cũng phải kho khó một chút, phải cất công tìm tòi suy nghĩ, có thể cả vất vả, mệt nhọc nữa, thì mới xứng đáng làm trình sát đặc nhiệm chứ, nếu dễ dàng quá, cậu nào cũng có thể làm được, có mà ai muốn trở thành đặc nhiệm cũng được tất. Hơn nữa, cộng thêm câu chuyện ban chiều với nét mặt khắc khổ giận dữ và ủ rũ của Sơn "mặt già", càng thôi thúc Minh và Quang dành ngay "vụ án" mới tinh còn nóng hổi cho cậu ta, tạo thuận lợi và cơ hội nhanh chóng để nhóm thu nạp chàng trình sát nhiệt tình hiếm có này.

*

10 giờ kém 20 phút sáng chủ nhật, Sơn "mặt già" trong bộ quần áo gọn gẽ, đầu chải gồm cẩn thận, giày ba-ta buộc dây đã có mặt dưới chân mấy cây xà tập thể thao CLB người cao tuổi khu nhà C. Tuy đến sớm những hai chục phút, mà dọc đường cậu ta chỉ lo muộn. Sơn hồi hộp và xúc động thực sự, cả đêm qua hầu như nó thao thức không ngủ được. Điều nó chờ đợi bấy lâu, chờ đến sốt ruột, và thậm chí phát bực tức như các bạn đã biết đấy, đến quá bất ngờ khiến nó không sao bình tĩnh nổi. Thực tình, trong suy nghĩ, Sơn "mặt già" đã lằng mằng hiểu

được nhóm bạn hấp dẫn kia đang có một hoạt động gì đó bí mật và người lớn lắm, không biết gọi bằng danh từ gì, nhưng dường như để như kiểu "thám tử" hay "công an điều tra" mà nó vẫn được xem trong các truyện vụ án. Suốt từ các bạn giúp nó tìm ra tên trăn lột ngày nào, rồi khám phá kẻ vấy mắt tôm minh oan cho Sơn trước cô giáo hiệu trưởng và cô Hoan dạy địa, tiếp đến đột phát hiện và bắt thằng kẻ trộm đột nhập trần nhà E2, mà cả Sơn cũng được tham gia phối hợp, chứng kiến pha "song đấu" tuyệt vời của võ sư Sơn "sợ" ngay trong sân nhà mình và được dự buổi hỏi cung tội phạm của các chú công an phường cùng với cả nhóm... Tất cả những sự kiện đó, cùng cùng cách học tập, đi lại, gặp gỡ, sau cùng là cái chỗ bỏ thư bí mật mà Sơn tò mò theo dõi tìm ra, làm cho cậu ngày càng bị cuốn hút, hấp dẫn và rất thêm được "nhập hội" với nhóm bạn lạ lùng, vui vẻ này.

Ước muốn được tham gia làm "các việc" như các bạn (mà Sơn "mặt già" bày tỏ trong lá thư không đề tên) đã kích thích cậu tự giác sắp xếp thời gian để không đi học muộn, cố gắng học bài, làm bài đầy đủ, tham gia phát biểu ý kiến trong lớp... nên chỉ trong một thời gian ngắn, Sơn "mặt già" đã từ một học sinh yếu kém vươn lên đạt loại khá nhanh chóng, ngoài sức tưởng

tượng của thầy, cô giáo và các bạn. Song, sự gần gũi, thân mật của Sơn, Sáng, Minh, Quang, Tùng với Sơn "mặt già" vẫn chưa làm cậu ta vui vẻ thực sự. Đơn giản và dễ hiểu, bởi vì cậu vẫn chưa được cùng bàn bạc, tham gia một việc gì tương tự những việc trước nay các bạn đã làm mà Sơn biết.

Đến hôm nay, sau khi đã tận tai nghe Minh "tổ cú" thông báo và hẹn tới đây, chuẩn bị bắt tay vào công việc cụ thể, bảo Sơn "mặt già" không vui sướng và hồi hộp sao được? Mặc dù đã mang theo mấy phong kẹo cao su bạc hà, vừa để nhai nhằm "lấy lại bình tĩnh", vừa để chiêu đãi các bạn, mà Sơn vẫn chẳng cảm nhận được mùi vị gì trên lưỡi. Trống ngực luôn thấy đập thình thình...

*

Cuối cùng thì các bạn cũng cùng lúc đến đủ. Sơn xem đồng hồ điện tử: Đúng 10 giờ 1 phút. Nó thoảng khâm phục tác phong khoa học và chính xác của các bạn. Một cảm giác tự hào dâng trong tâm trí Sơn. "Ôi, các bạn của tôi - những người bạn mà càng tiếp xúc, gặp gỡ, tôi càng phát hiện và học được nhiều điều đáng học!"...

Nhai xong một "tuần" kẹo cao su, sáu đứa hàn huyên trao đổi đủ thứ chuyện thật

rôm rả và sôi nổi. Sau cùng, Minh "tổ cú" giờ sổ đứng lên, trình trọng nói:

- Ta bắt đầu vào việc!... (tất cả im lặng lắng nghe) Đêm hôm kia - thứ sáu ngày 29-3-1995, trên sân thượng nóc nhà C4, kẻ gian (chưa rõ số lượng và lứa tuổi) đã lấy trộm chấn tử giàn ăng-ten máy thu hình của các hộ gia đình nhà C4. Theo phản ánh ban đầu của các chủ nhà bị mất: đã có 3 giàn ăng-ten bị tháo chấn tử, có giàn bị tháo 1 ống, có giàn bị tháo 2 ống: Chưa kể những gia đình đi công tác vắng, hoặc tối ấy không mở ti-vi, cả những hộ chưa kịp phát hiện và báo cáo công an..., nên có thể số giàn ăng-ten bị mất chấn tử còn nhiều hơn nữa. Đây là một vụ án tuy giá trị thiệt hại vật chất không lớn, nhưng ảnh hưởng đến đời sống sinh hoạt của nhân dân, gây mất an ninh trật tự trong địa bàn dân cư, cần phải kịp thời ngăn chặn. Chúng ta phải quyết tâm tìm ra thủ phạm vì một mục đích lớn hơn là: giáo dục trẻ em hư, ngăn ngừa mầm mống phạm pháp trong thanh, thiếu niên từ một vụ việc nhỏ này...

Chỉ huy trưởng Minh "tổ cú" không hề đọc trong sổ, nhưng lời lẽ, ý tứ thật rõ ràng, gãy gọn. Thủ thực, không nói ra, nhưng cả bọn (nhất là Sơn "mặt già" hôm nay mới chính thức được nghe) đều chịu thua tay đặc nhiệm "nòi" này một cái đầu. Bất kể sự việc

gì, đối với chúng dù chỉ đơn giản, bình thường, nhưng qua lời Minh "chỉ huy trưởng", bao giờ nó cũng biết "nâng quan điểm" lên hết người lớn, thành thử mọi việc đều trở nên quan trọng và nghiêm túc cả. Ngừng một lát, Minh "tổ cú" đưa mắt nhìn Sơn "mặt già" rồi nói tiếp :

Vừa qua, cậu Đỗ Huy Sơn (tức họ tên của Sơn "mặt già") sau bức thư không ký tên gửi cho chúng ta, có nguyện vọng muốn tham gia vào hoạt động của nhóm. Về nguyên tắc, tên của nhóm, điểm hẹn, ám hiệu cùng một số quy định bí mật khác cậu Sơn chưa thể được biết, điều này Sơn phải thông cảm và không có quyền thắc mắc. Quy định và mục đích hoạt động của nhóm cũng vậy, cậu Sơn sẽ được biết hết khi nào trở thành thành viên chính thức. Nay, sau khi bàn bạc và được sự thống nhất của toàn nhóm, để chuẩn bị kết nạp cậu Đỗ Huy Sơn, theo nguyên tắc, thành viên cảm tình phải qua sát hạch, thử thách về khả năng nghiệp vụ... Vậy, nhất trí giao toàn bộ vụ án "chấn tử ăng-ten nhà C4" cho cậu Đỗ Huy Sơn nghiên cứu, điều tra, tìm ra thủ phạm. Cậu Sơn phải coi đây là "kỳ thi tuyển" chính thức. Thời gian chính thức gia nhập nhóm nhanh hay chậm, phụ thuộc vào kết quả điều tra của chính cậu.

Bắt đầu từ giờ phút này, cậu Sơn đảm nhiệm việc truy tìm kẻ lấy trộm các chấn tử ăng-ten trên nóc nhà C4. Dĩ nhiên, khi cần, chúng tớ cũng sẽ hỗ trợ, giúp đỡ cậu hoàn thành nhiệm vụ. Nếu muốn hỏi thêm gì về số liệu, chứng cứ cụ thể, cứ gặp tớ sẽ cung cấp.

35

CHÀNG CHỦ QUÁN KARAÔKÊ VÀO TRẬN

Người lo lắng cho Sơn "mặt già" nhất lại là Quang "sọt", bởi nó nghĩ : cái vụ chấn tử ăng-ten này, giá có giao ngay cho một đứa nào đó trong nhóm, cũng khó mà tìm ra nổi. Nghe thì có vẻ ngon đấy, nhưng ba cái thằng trẻ ranh đi bẻ nhôm bán đồng nát dễ gì mà tìm được. Nhất lại với một thằng chưa từng tham gia "đánh án", kinh nghiệm chẳng có gì ngoài việc thay băng, đĩa nhạc và điều khiển máy phóng thanh như Sơn "mặt già". Nghĩ cũng ái ngại và thương cu "chủ quán hát" quá, Quang "sọt" ngấm ngấm mở chiến dịch giúp đỡ nó một tay,

quyết không để Sơn "mặt già" bị "trượt" trong kỳ "thi tuyển" học búa này.

Ngày tối hôm đầu tiên, học bài xong, Quang "sọt" ngồi bên bàn suy nghĩ phương án truy tìm thủ phạm. Nó giở sổ ghi mấy cái gạch đầu dòng để nhớ và tiến hành thực hiện :

- "Xem xét cụ thể hiện trường : loại chấn tử mất ? số lượng ?

- "Tìm nơi tiêu thụ, thu mua nhôm vụn.

- "Điều tra lối lên được nóc nhà của bọn trẻ 7 - 12 tuổi.

- "Rà soát đám trẻ trong khu".

Sau đó, Quang gấp sổ lại, nhìn đồng hồ, đã 22 giờ 5 phút. Nó mở ngăn kéo lấy cái đèn pin tiểu, lắp pin, rồi mặc áo, đi giày vải, lên ra ngoài bóng đêm.

Sẵn có kinh nghiệm leo trần nhà trong vụ "TNE2" lần trước, nên chẳng khó khăn gì lắm, Quang đã lên được tới sân thượng ngay trên nóc nhà nó ở...

Dải sân thượng dài giống một đường băng máy bay. Quả là ở đây như một thế giới riêng, ngay trên một khu tập thể đông người mà vắng lặng, lạnh lẽo, và có cả một chút hoang vu, rừng rợn nữa. Suốt một "bãi" dài trống không, chẳng có gì ngoài những giàn ăng-ten khằng khiu ẩn hiện trong bóng tối, thỉnh thoảng bóng một chú chuột chạy vút qua khiến Quang liên tưởng tới hình

ảnh một... bãi tha ma trong bộ phim hoạt hình nào đấy, chỉ thiếu những con quạ và tiếng cú kêu... Quang "sọt" rùng mình, nhưng nó không sợ. "Trình sát đặc nhiệm mà sợ ma thì còn làm ăn quái gì nữa". Sau mấy phút trấn tĩnh, nó lần lượt đi đến từng giàn ăng-ten bấm đèn pin kiểm tra các chấn tử, rồi mở sổ ghi chép đăng hoàng, y như người đi "kiểm kê tài sản" cuối năm ở các cơ quan, công sở...

Đi hết dọc nóc nhà, đang "kiểm tra" đến giàn ăng-ten cuối cùng, chợt Quang giật mình thấy ở phía đầu bên kia - chỗ nó mới lên lúc nãy, lóe lên một chấm sáng bên cái giàn ăng-ten, rồi tắt ngấm. Quang vội tắt ngay đèn pin, ngồi thụp xuống quan sát. Chân và tay nó nổi da gà, tim đập trong ngực nghe rõ cả tiếng, hình như cu cậu sợ thực sự. Bất chợt, chấm sáng lại lóe lên lần nữa, nhưng ở cự ly xa hơn. Trán Quang "sọt" toát mồ hôi. Gì thế nhỉ, không phải đèn pin, vì ánh mờ đục và không quét vệt sáng. Hay là lân tinh - tức là chất phóng xạ như thầy kể ? Cũng không phải, chất này nhẹ và bay nhanh, chứ không thể lúc tắt lúc sáng như thế được. Hay là mắt động vật, mắt một loài thú nào đấy bắt đèn sáng lên như trong chuyện "Người đi săn và con sói lửa" mình đã xem ? Cũng không phải, vì đây là nóc nhà tập thể chứ đâu phải trong rừng,

mà giả dụ có là mất con gì thì mình có soi đèn đầu mà "bắt đèn" giống trong truyện. Không làm sao giải thích, cắt nghĩa nổi, Quang "sọt" đâm hoang mang, may cái giànăng-ten cuối cùng còn nguyên vẹn, chưa bị suy suyễn gì, nên chẳng phải ghi chép thêm nữa, cậu ta lặng lẽ rút quân có trật tự. Không dám đứng hẳn dậy đi như trước, Quang cứ thế bò lổm ngổm đi chuyển... Cho đến khi xuống tới đầu cầu thang tầng 5 qua lỗ trần, cậu ta mới thở hắt ra, thực sự hoàn hồn...

Về đến nhà, Quang tháo giày, cởi quần áo, ra ban công làm mấy động tác võ thuật cho ấm người, đầu óc nó vẫn lờn vờn hình ảnh cái chấm sáng quái dị trên nóc nhà vừa rồi. Quang tì tay vào thành ban công tập bài "co duỗi". Vô tình nhìn xuống đầu chợ, hơn mười rưỡi mà đèn hàng quán vẫn sáng trưng. Bỗng nó thấy một dáng người quen lấm, đang quay lưng lại đi qua. Ai nhi ? À phải rồi, đúng điệu đi của Sơn "mặt già", nhưng sao bộ quần áo rộng thùng thình, sẫm màu thì khác hẳn, đã thấy nó mặc bao giờ đâu. Mà giờ này cậu ta phải bận quay như chong chóng bên giàn máy karaôkê, chứ thì giờ đâu mà lang thang qua đây?

Quang nheo mắt nhìn kỹ hơn bóng người đã đi xa. Chắc chắn rồi, không "trệu" vào đâu được, dáng đi ấy chỉ là Sơn "mặt

già" chứ không phải ai khác. Máu "đặc nhiệm" nổi lên, Quang "sọt" quyết định thẩm tra ngay, nó khoác vội cái áo, mở cửa chạy xuống quán sách báo chị Thảo, may quá, chị mới đang lịch kịch dọn hàng. Sau khi được chị đồng ý, Quang đến bên máy điện thoại, nhắc ống nghe, quay số máy quán Karaôkê nhà Sơn "mặt già". (Sau thời gian điều tra vụ "TNE2", số điện thoại nhà Sơn, Quang đã nhớ như in trong óc, chẳng cần phải xem sổ như trước).

Đầu dây bên kia, tiếng người lớn cầm máy :

- A lô ! Tôi nghe...

Quang nghĩ thật nhanh, nói ngay:

- Quán Karaôkê anh Sơn đây phải không ? Cho hỏi, chúng tôi muốn đến... hát giờ này... được chứ ạ ?...

- Ô, xin lỗi và rất tiếc, tối nay quán chúng tôi nghỉ có việc... Xin mời các bạn đến vào tối mai, chúng tôi rất hân hạnh đón tiếp...

- Dạ, không sao, vâng, chúng tôi sẽ đến - (rồi nghĩ thế nào, Quang hỏi thêm) - Xin lỗi, phiền bác, có thể cho nói chuyện với anh Sơn được không ạ ?

- Sơn hả, nó đi đâu từ tối đã về đâu...

- Vâng, thôi cảm ơn bác.

Quang "sọt" đặt máy. Thế là rõ rồi, quán hát nghỉ, cậu Sơn đi đâu từ tối. Vay

người bạn này chính là nó. Nhưng Sơn "mặt già" đi đâu ? Nhận điều tra vụ "ăng-ten" mà chẳng lo lắng gì, lại lang thang ngoài đường!?

Nhớ lại cái chấm sáng trên nóc nhà, một suy nghĩ thoáng qua đầu Quang. Hay là... Rất có thể... Nhưng không có lẽ... Quang bước chậm rãi về nhà, vừa đi vừa nghĩ ngợi trong sự nghi ngờ chưa dám kết luận rõ ràng...

*

Lại nói đến Sơn "mặt già", sau khi được giao kiểu "khoán trắng" toàn bộ "vụ án" chấn tử ăng-ten nhà C4, nó hồ hởi phấn khởi lắm. Chẳng phải nói chắc các bạn cũng đoán biết, với nhiệt tình và sự thiết tha muốn được hòa nhập nhóm bạn yêu quý của mình, bằng giá nào chăng nữa, nhất định Sơn sẽ tìm ra bằng được thủ phạm vụ án, hoàn thành bài "sát hạch" đầu tiên mà các bạn đã tin cậy, phó thác.

Ngày tối hôm ấy, nó đã xin phép bố mẹ và treo tấm biển "Nghỉ ! Bảo dưỡng máy" trước cửa nhà từ chiều. Cũng phải nói thêm: bố mẹ Sơn rất tin và trông cậy vào cậu con trai lanh lợi này. Hiện tại, phần lớn thu nhập chính về kinh tế của gia đình đều do phòng hát karaôkê mà Sơn điều hành, tính

toán thu chi mà có. Cho nên, yêu cầu "nghỉ một ngày" của Sơn được bố mẹ chấp nhận ngay. Và, các bạn có thể ngờ được không, cái chấm sáng như mắt ma làm Quang "sợ" sơn gai ốc, toát mồ hôi trên nóc nhà C4, chính là ánh chiếc đèn pin bọc vải mỏng của Sơn "mặt già" đấy !

Sơn chẳng phải loại vừa, cậu ta cũng nhận thức được qua biết bao nhiêu bài báo, tập truyện và biết rằng: tất cả mọi bước điều tra, truy tìm tội phạm đều bắt đầu từ hiện trường xảy ra vụ án, phải có những số liệu hết sức cụ thể mới có thể làm cơ sở suy đoán và đề ra phương án, biện pháp xác định đối tượng được. Bởi vậy, Sơn "mặt già" quyết "một phen" mạo hiểm, ngay từ chập tối, nó thay bộ quần tím, áo đen cũ của ông bố thải ra, trang bị thêm cây đèn pin, bọc vải mỏng để ánh sáng không rọi xa, lên đứng cầu thang nhà Minh "tổ cú". Nhưng cậu ta không vào nhà Minh, vượt qua tầng 2, tầng 3, rồi lên thẳng tầng 5. Thấy cái song sắt lỗ trần rộng có thể chui lọt, các nhà đều đang đóng cửa, Sơn ghé mũi chân vào mấy hoa cửa sắt của nhà sát dưới, leo lên ngay. Hình như, cái sở trường leo trèo ở tuổi "nhất quỷ nhì ma" chứng nó, anh nào cũng "siêu" cả, chẳng chịu kém cạnh, nên chỉ một loáng, cậu "chủ quán" karaôkê đã lên tới sân nóc nhà C4. Sơn cũng đi "kiểm tra",

xem xét tất cả các giàn ăng-ten có trên nóc nhà. Song, xin nói trước, cách điều tra, suy đoán và kế hoạch của anh chàng "mặt già" này lại khác, hay có thể nói : một mình một kiểu. Cậu ta không bỏ sót một giàn ăng-ten nào, cái nào cũng soi đèn, quan sát tỷ mỉ từ độ cao, số chấn tử mất, còn, bao nhiêu giàn đã mất ? cộng là bao nhiêu ống nhôm ? mấy ống to, mấy ống nhỏ ? Còn bao nhiêu giàn chưa bị mất ?, v.v... Nhưng tuyệt chẳng thấy Sơn mang giấy hay sổ ghi chép gì. Có thể các bạn sẽ bảo như thế là chủ quan và chưa khoa học ! Đúng, nói chung thì như vậy. Nhưng, hẳn ta còn nhớ, "mặt già" là ông tướng có một trí nhớ tuyệt vời, chẳng biết được rèn luyện từ bao giờ. Đến như cơ Tùng "khểnh", nghiền "Tam quốc" như diên, phần lớn truyện Sơn "mặt già" đọc đều do Tùng cho mượn cả, ấy thế mà khi ngồi bình phẩm các nhân vật từ tập 1 đến tập 8, Tùng cũng phải chịu thua và bái phục trí nhớ của "mặt già", nó cứ đọc tên vanh vách đủ hết quan tướng ba bên Tào Tháo, Lưu Bị, Tôn Quyền, còn nhớ cả đầu đề của từng hồi mới phục chứ...

Và, như trên đã nói, cứ ngỡ Quang "sọt" là người phát hiện thấy "chấm sáng" lạ trước, nhưng kỳ thực, Sơn "mặt già" khi đã thực hiện xong công việc trên nóc nhà, bỗng thấy ánh đèn pin lò dò đi lên, nên nó chưa

xuống vội, nấp vào một ống khói đứng rình. Sơn không biết là ai, nghi đó chính là kẻ đi "vật" chấn tử, nên cậu phục chờ.

Bóng đèn pin đi qua giàn ăng-ten nào, là Sơn bám theo, kiểm tra ngay. Nhưng qua 4, 5 cột, thấy không giàn nào bị động chạm gì, Sơn nghĩ đó là một người trong căn hộ nào đó của khu nhà, chắc cũng là nạn nhân của vụ mất chấn tử, thấy ti-vi trực trực nên lên đây kiểm tra. Nếu quả đúng như vậy, thì sự có mặt của mình trên này, bị phát hiện sẽ khó ăn khó nói, nguy hiểm lắm. Nghĩ thế, nên Sơn tính nước... chuồn là hơn.

Sợ đi thẳng bị lộ, Sơn cũng hạ thấp người bò trên sân mái, chiếc đèn pin gài ở túi sau quần, do căng chặt, vài "bấm" vào nút sáng, cứ lập lòe mấy lần, mà ở trên đã nói, làm cho Quang "sọt" nhìn thấy dựng tóc gáy, tưởng ma chơi hiện hình.

*

Nhưng phải nói cũng may mà Sơn "mặt già" không nhận ra Quang "sọt" trên sân nóc nhà. Chứ nó mà biết Quang cũng lên "điều tra hiện trường", thì sẵn tính tự ái và hay... dỗi nữa, rồi hai cậu đến cãi nhau trên sân trời mất. Sơn không thể biết là Quang đang rất lo và đang tìm cách giúp mình tiến hành phá án. Nếu chạm trán nhau ở đây,

thì rõ ràng Sơn có quyền trách "kẻ chọc mũi vào công việc của nó để tranh công ! Trong khi tất cả đã nhất trí vụ này để Sơn đảm nhiệm cơ mà".

Sau khi hai trinh sát - một chính thức, một thực tập - hoàn thành trót lọt việc khám nghiệm hiện trường, chúng ta hãy xem từ những quan sát thu được, mỗi chàng suy đoán và tiến hành điều tra thế nào nhé.

*

*

*

Mời các em đón đọc tập tiếp theo

TÊN "PHÙ THUYẾT ĐỐI ĐÈN"

MỤC LỤC

26- Nét chữ lạ trong hòm thư lưu

27- Các trinh sát "ăn mảnh"

đụng nhau

28- Tiếng pháo nổ trong sân trường

29- Chiến công đêm giao thừa

30- Kẻ viết thư nặc danh không

phải ai xa lạ...

31- Từ hai bài kiểm tra giống nhau

32- Chuộc lỗi bằng... điểm 10

33- Cơ hội thử thách thành viên mới

34- Những giàn ăng-ten thiếu

chấn tử

35- Chàng chủ quán karaôkê

vào trận

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Duy Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 3.000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 8-1996.

Vào học kỳ II, bỗng hôm thư mật của nhóm nhận được lá thư lạ. Chưa tìm ra kẻ viết nặc danh là ai, lại xảy ra vụ dốt pháo trong sân trường, rồi hai bài kiểm tra giống nhau như đúc, những giàn ăng-ten bị vật trộm chấn tử... các vụ án chồng chất, rối tinh, nhưng đều được các trinh sát đặc nhiệm tí hon tìm ra hết. Trong tập này, nhóm còn có thêm thành viên mới kết nạp nữa cơ. Ký hiệu khác rồi nhé: S³MQT.

Đón xem tập sau:

"*Tên phù thủy đổi đèn*" giống như truyện Nghìn lẻ một đêm ấy mà. Nhưng ở đây không phải chỉ có 1 mà những... 11 bóng đèn kia. Các em sẽ được xem võ sinh Sáng "lợn" - môn đệ của Sơn "sợ" điều võ dương oai thế nào nhé...

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

C21

Giá : 3500 đ